

Protester mod Trump efter valget: Chicago 9. november 2016

TEMA: FOLKEALLIANCE OG MODSTAND

Verden efter Trump

CIPOMLs 22. verdenskonference

INTET MENNESKE SKAL LEVE I FRYGT

Verden efter Trump

Den vestlige elite ville have den drevne globalist og upopulære krigspolitiker Hillary Clinton som deres præsident. Toppen af USA og deres medier promoverede hende massivt. Men de fik milliardæren, populisten og reality-TV-stjernen Donald Trump. Som erfaren mediemand udnyttede han kløgtigt den dybe frustration over den stadig mere udbredte sociale elendighed og voksende fattigdom i store dele af den amerikanske befolkning. Obamas 'Yes We Can' og hans 'Hope' var tomme løfter. De rige blev rigere. Resten fik en lang næse. Det er den, Donald Trump har grebet fat i. Trump har hele sit liv tilhørt amerikansk overklasse, men fik vendt hadet til den grådige og arrogante elite til sin fordel. Det var ikke mindst den brede hvide arbejderklasse, der stemte på Trump og hans løfte 'Make America Great Again'.

Hillary Clinton fik ganske vist lidt flere stemmer og vandt faktisk valget, men det deforme amerikanske demokrati med dets skævvridende valgmandssystem og toparti-system kan vende op og ned på det. Så Trump fik sejren uden at nogen anfægtede det – bortset fra unge og studerende i store byer over hele landet, der demonstrerede mod ham med budskaberne 'Not MY President' og 'Love Trumps Hate'.

I sidste ende er et amerikansk præsidentvalg et valg mellem monopolernes foretrukne kandidater. I dette tilfælde var det især hjemmemarkedsmonopolerne, der trak det længste strå.

Arbejderpartiet Kommunisterne karakteriserede det som 'et valg mellem to trusler mod verdensfreden'. Og det er helt præcist.

De europæiske NATO- og EU-politikere ville have haft Hillary Clinton som garant for en videreførelse af den amerikanske oprustnings- og militære konfrontationspolitik og den imperialistiske globaliseringspolitik med dens arbejderfjendske handelsaftaler af typen TTIP og CETA og dens krige og flygtningestrømme.

De fik travlt med at tilpasse grimasserne til de ny realiteter og er nu fulde af fortrøstning til, at alting nok skal blive

ved med at gå sin skæve gang. Men de frygter ændringer i amerikansk politik. Ikke så meget at Trump vil bygge en mur til Mexico og deportere tre millioner papirløse immigranter, det vil de ikke protestere over. Men det bekymrer dem, at Trump har erklæret, at han vil neddrogse spændingen i forhold til Rusland. F.eks. ved at opgive kravet om Krims tilbagevenden til Ukraine og i det hele taget ved løsne grebet om Ukraine, som EU vil sluge helt efter at have fortæret det meste af Østeuropa. Uanset hvad befolkningerne vil.

EU-eliten kender kun et svar, når deres politik støder på forhindringer: At optrappe Unionen. Nu skal Europa-hæren sættes højt på dagsordenen.

Den danske statsminister Løkke Rasmussen har fyldt medierne med en klagesang over det 'nødvendige globale amerikanske lederskab', som han så truet med præsident Trump. Men Trump eller ej: Løkke kender sin og Danmarks plads som USA-lakaj. Han og Venstre-regeringen og deres fæller krydser fingre for, at USA fortsætter sin aggressive

krigspolitik, så Danmark kan stå skulder ved skulder i forreste angrebslinje og slå til 'over sin vægtsklasse'. Danmark skal opruste, og udover købet af F35-fly til angrebskrig vil Løkke øge rustningsbudgettet år for år i 2025-planen. Trump har forlangt at NATO-landene betaler mere – og Løkke vil gøre sit til at Danmark nærmer sig den aftalte ramme på 2 pct. af statsbudgettet. Det vil betyde nye nedskæringer, mere udbredt fattigdom, sultne børn: Danmark skal ligne USA og bistå det amerikanske verdenslederskab. Der ender visionen.

De globale udsigter med Trump er dystre, som de ville være med en ny Clinton. Kapitalismens og imperialismens modsætninger skærpes, og de står i kø for at eksplodere. Det vil ikke ændre sig, selvom Trump flytter noget af fokus. Det er en tid, som kalder på folkelig modstand – mod de imperialistiske alliancer, mod handelsaftalerne, mod krigen, mod den nyliberale nedskærings- og forarmelsespolitik. I Danmark, Mexico og overalt.

Redaktionen 15. november 2016

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2016

Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
16. december 2016
Deadline næste nr. 09.12.16

Modstanden mod Finanslov 2017 og 2025-planen må forstærkes

Stillet over for en kraftig modstand fra alle folkelige sektorer har Løkke-regeringen og blå blok foretaget en taktisk manøvre ved at 'skille' finanslov 2017 og 2025-plan fra hinanden. Det skal få folk til at tro, at protesterne har virket. APK's formand Dorte Grenaa: 'Modstanden på gaden må tværtimod forstærkes!'

Protest i København 27. oktober mod EU's reaktionære CETA & TTIP-aftaler.

Løkke-regeringen og hans indbyrdes stridende blå blok har opgivet at få indgået en samtidig aftale for finansloven for 2017 og den påståede 'redningsplan for Danmark' – den såkaldte 2025-plan. Nu vil de fremlægge en fælles finanslovsaftale i løbet af et par uger. Forhandlingerne om 2025-planen med blandt andet forhøjet pensionsalder, store SU-nedskæringer og topskattelettelser for de rigeste skal udskydes til efter finanslovens vedtagelse.

– Hvad Løkke nu gør ved at skille finansloven og 2025-planen ad, er simpelthen en taktisk manøvre fra en hårdt trængt regering, siger APK's formand Dorte Grenaa.

De to planer blev ellers lanceret som uadskillelige for et par måneder siden. Men en kraftig og synlig folkelig modstand mod det kyniske og brutale kontanthjælpsloft og 225-timers reglen, mod forhøjet pensionsalder og en stribe andre sociale nedskæringer sammen med en dramatisk beskæring og omlægning af SU'en har fået titusinder på gaden i forbindelse med de kommunale budgetter og folketingets åbning.

Alene den 13. oktober demonstrerede 43.000 uddannelsessøgende i fire byer. Mange tusinder har protesteret mod indkøb af muligvis atombevæbnede kampfly og andre tusinder mod de reaktionære, miljøskadelige og arbejder-

fjendske 'frihandelsaftaler' TTIP og CETA.

Protesterne retter sig mod blå bloks asociale klassepolitik, der forkæler de rige og tramper på de underste, mod krigs- og oprustningspolitikken og nye skridt i retning af en politistat.

Stop Løkke & Co!

Presset af denne modstand har det ikke været muligt for Løkkes støttepartier i blå blok at blive enige om et samlet og samtidigt nedskæringsfelttog frem mod 2025. De vil blive ramt af store vælgerlussinger og frygter at ryge ud i kulden.

– Løkke søger at vinde tid og undgå at måtte træde tilbage og udskrive valg, siger Dorte Grenaa. – Denne manøvre skal først og fremmest afsvække det folkelige pres og modstanden mod nedskærings- og krigspolitikken. Folk skal tro, at den værste fare er drevet over, og at regeringen og folketingets partier er kommet til en slags fornuft.

– Men det er en farlig illusion, tilføjer

hun: – Alle nedskæringsplanerne er intakte, oprustningen og købet af nye kampfly skal gennemføres uændret. Folk skal bare holde op med at råbe foran Christiansborg og på rådhuspladserne landet over.

– Finanslov 2017 er stadig første skridt i den kulsorte 2025-plan, konstaterer Dorte Grenaa: – Den vil ikke fjerne kontanthjælpsloftet, men derimod betyde nye nedskæringer for sygdomsramte og andre, der er afhængige af overførselsindkomster. F.eks. vil man afskaffe retten til at optjene feriedagpenge for sygedagpengemodtagere. Der skal skæres i uddannelserne. Den vil smide flere penge væk på oprustning, nye krige og krigsfly, og skære ned på asyl. Det er et klassebudget til fordel for overklassen og bør væltes af protester.

– Der er overhovedet ingen grund til at indstille kampen eller lade protesten gå hjem, det ville være en stor fejl, siger Dorte Grenaa: – Den skal tværtimod forstærkes og føres hele vejen igennem. Vi i APK vil arbejde for, at den store protestbevægelse, der har manifesteret sig gennem de sidste måneder, bliver endnu stærkere – og får væltet Løkke og Co..

Disse partier deltog på CIPOML's 22. verdenskonference:

Albaniens Kommunistiske Parti

Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti

Burkina Fasos Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRv)

Colombias Kommunistiske Parti (marxister-leninister) (PCCm-l)

Arbejderpartiet Kommunisterne (APK), Danmark

Den Dominikanske Republiks Kommunistiske Arbejderparti (PCT)

Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (CPMLE)

Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF)

Bevægelsen til genopbygning af Grækenlands Kommunistiske Parti (1918-1955)

Revolutionary Democracy, Indien

Kommunistisk Platform, Italien

Demokratisk Vej, Marokko

Mexicos Kommunistiske Parti / Marxister-Leninister (PCM/ML)

Revolusjon, Norge

Perus Kommunistiske Parti / Marxister-Leninister (PCP/ML)

Spaniens Kommunistiske Parti (marxister-leninister) (PCEml)

Tyrkiets Arbejderparti / EMEP

Organisationen til opbygning af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland (Arbeit-Zukunft)

Tunesiens Arbejderparti (POT)

Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLV)

Kommuniké:

CIPOML har afholdt sin 22. verdenskonference

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML) har med succes gennemført sin 22. plenarforsamling, som blev afholdt i Danmark i oktober 2016.

Forsamlingen var præget af en stærk politisk og ideologisk enhed og en revolutionær optimistisk ånd og kunne notere mange fremskridt i partiernes og organisationernes arbejde, på trods af de uophørlige antikommunistiske angreb fra de herskende klasser, deres lakajer og deres medier.

Konferencen afsluttede behandlingen af og vedtog sin politiske Platform, et af dens grundlagsdokumenter sammen med den oprindelige Quito-erklæring og vedtægterne for Konferencen. Platformen vil give retning for dannelse og styrkelse af de marxistisk-leninistiske partier og organisationer på alle kontinenter.

Konferencen gennemførte en omfattende og omhyggelig analyse af den nuværende internationale situation og skærpelsen af alle modsætningerne i det kapitalistiske og imperialistiske system. Den noterede sig fortsættelsen af den globale økonomiske stagnation, intensiveringen af rivaliseringen mellem de store kapitalistiske og imperialistiske magter – USA, Den Europæiske Union, Rusland og Kina – den fortsatte militarisering og krigspolitikken, og forstærkelsen af de nyliberale angreb på arbejdernes og de arbejdende massers rettigheder, realløn og levevilkår. Dette er en periode med stor social og politisk uro og ustabilitet for den rådende orden, og også en periode med en voksende økonomisk og politisk kamp fra arbejdernes og de folkelige samfundslags side.

I en række lande anvendes reaktionære politistatsmetoder mod den folkelige kamp under påskud af at bekæmpe terrorisme, som det er tilfældet i Tyrkiet efter det fejlslagne militærkup, i Frankrig med den forlængede undtagelsestilstand

og den ny reaktionære arbejdsmarkedslov, eller i Ecuador med opløsningen af og forbuddet mod lærernes fagforening. I Brasilien har højrekræfterne med en parlamentarisk manøvre etableret en regering, som angriber alle sociale fremskridt, som er vundet gennem arbejdernes, de arbejdende massers og studenternes kampe. Det reaktionære hindu-partiregime i Indien har vedtaget arbejderfjendske love, som fik mere end 150 millioner arbejdere til at gennemføre en todages generalstrejke. Alle disse udviklinger og mange andre analyseres i Konferencens resolution om den nuværende internationale situation.

Alle de marxistisk-leninistiske partier og organisationer forbereder nationale markeringer af hundredåret for den store socialistiske Oktoberrevolution (1917-2017) i en situation, som ikke bare har sat demokratiske, men også proletariske og socialistiske revolutioner på dagsordenen. Der vil udvikle sig revolutionære situationer, og studiet af og kendskabet til Oktoberrevolutionens resultater og fremskridt for arbejderne, bønderne og de arbejdende masser får ny betydning. CIPOML vil udsende en særudgave af *Unity & Struggle* og udgive andet materiale og organisere regionale seminarer, konferencer, møder og festmøder i denne anledning.

Vi bekræfter igen vores forpligtelse til at arbejde endnu hårdere for skabelsen af marxistisk-leninistiske partier og organisationer, hvor de ikke findes, og for at styrke de eksisterende. Vi vil styrke vores deltagelse i arbejderklassens og massernes kampe på basis af arbejderklassens enhed og dannelsen af folkefronter for at gå op imod de nyliberale angreb, krigene, militariseringen, fasciseringen og oprettelsen af politistater. Vi vil styrke vores regionale og internationale samarbejde baseret på proletarisk internationalisme.

Længe leve Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Krigstrommerne lyder stadig højere: Stop krigsmagerne

Udtalelse fra det 22. verdensmøde i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Danmark, oktober 2016

NATO og USA's allierede på den ene side og Rusland og Kina på den anden side har urokkeligt sat kursen mod krig. Krigstruslerne fremsættes helt uden omsvøb. Tidligere 'stødpudezoner' er blevet militariserede. Imperialisternes hære og flåder står konfronteret mod hinanden i mange regioner i verden: i Syrien, omkring Den Arabiske Halvø, i Det Sydkinesiske Hav, i Østersøen og i Ukraine, og sidst men ikke mindst i det enorme Arktis-område.

For imperialismen er krig 'den endelige løsning' på den krise og stagnation, dette system befinder sig i. Udplynning af råmaterialer og nye markeder er utilstrækkelige. Nye og enorme profitter kan opnås gennem ødelæggelse og efterfølgende genopbygning af krigsrømte regioner.

Der er en voksende risiko for, at de mange regionale krige, som er antændt af imperialistmagterne og i særdeleshed USA, kan udvikle sig til en verdenskrig. I Europa er konfrontationen

og den militære opbygning nået op på et meget højt niveau, ikke mindst med forstærkelsen af forbindelserne mellem NATO og EU. De europæiske folk holdes i et jerngreb af den imperialistiske NATO-blok og det imperialistiske Rusland.

Missiler og tropper fra NATO er nu placeret ved de russiske grænser i Polen og de baltiske lande, hvilket i høj grad øger spændingen og krigsfaren. NATO-generalerne har erklæret, at tilmed et atomangreb på Rusland er 'en mulighed'.

CIPOMLs 22. Verdenskonference

CIPOML appellerer til folkene om at rejse sig imod den krigsskabende politik og rejse parolen om 'Ud af NATO', med et perspektiv om at opløse NATO, og om at modsætte sig denne aggressive alliances aktiviteter og udvidelse. Det er på høje tid at afsløre den illusion, at NATO har noget med forsvaret af suveræne stater at gøre. Det er ikke en fredens pagt, men en pagt med djævelen. NATO er rent faktisk den største trussel mod de europæiske folks suverænitet.

Arbejderne, de unge og folkene i Europa må hæve stemmen mod militariseringen af staterne og af økonomien. Vi fordømmer aggressorernes og de militær-industrielle monopolars diktater. Vi nægter at slå mod vores brødre og søstre på den anden side af grænserne. Vi advarer vores regeringer om, at hvis de vælger krigens vej, vil vi betragte dem som vores fjende, og ikke vores brødre og søstre på den anden side af grænserne.

Det kommende NATO-topmøde i Bruxelles vil indvie deres nye hovedkvarter. Det er i sig selv en provokation mod de europæiske folk og vil blive mødt med antikrigs-manifestationer.

Vi siger:

- Nej til NATO og alle imperialistiske aggressorer!
- Stop våbenkapløbet, stop militærudgifterne – brug pengene til folkets behov!
- Træk alle tropper i udlandet hjem!
- Nej til landenes militarisering!
- Ungdommen vil ikke være kanonføde!
- International solidaritet: Vores fjender er ikke andre arbejdere eller folk, men krigsregeringerne i vores egne lande!

'Frihandelsaftaler' – Våben til økonomisk aggression og imperialistisk dominans

Udtalelse fra det 22. verdensmøde i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Danmark, oktober 2016

I øjeblikket protesterer og kæmper hundredtusindvis af arbejdere og progressive i Europa, USA og Canada imod 'frihandelsaftaler' som TTIP, TISA og CETA. En stor modstandsbevægelse har udviklet sig. Kampen har allerede givet visse succeser. Forhandlinger er blevet suspenderet. Ikke desto

mindre fortsætter modstandsbevægelsen, specielt imod CETA.

Hvorfor?

Arbejderne og folkene har opnået en vis erfaring med 'frihandelsaftaler' og har set, at de ikke har resulteret i flere og bedre jobs, men tværtimod i tiltagende

fattigdom. F.eks. har NAFTA-aftalen mellem USA, Canada og Mexico ikke ledt til økonomisk vækst, men i stedet til lav løn, arbejdsløshed og en eliminering af de svagere virksomheder, der blev slået ud af den øgede konkurrence.

Det er derfor tydeligt, at sådanne aftaler er til fordel for de største imperialistiske monopoler. Ligeledes blev Ukraine tvunget til at underskrive en associeringsaftale med EU, en 'frihandelsaftale', som havde alle disse negative følger for arbejderne, folket og økonomien. Denne aftale betød des-

uden en underlæggelse af Ukraine under EU og NATO's militære strukturer, og forvandlede således Ukraine til en frontstat for aggression mod Rusland.

Disse aftaler er meget udemokratiske. Forhandlingerne foregår generelt i hemmelighed. De sættes 'midlertidigt' i gang, selv inden de er ratificeret i de borgerlige parlamenter, eller efter de er blevet forkastet af et parlament eller en folkeafstemning. I Holland blev 'frihandelsaftalen' med Ukraine afvist ved en folkeafstemning. Men EU ignorerer blot befolkningens vilje.

Overalt hvor disse aftaler er gennemført, er de borgerligt-demokratiske institutioner blevet underordnet nye private voldsdomstole.

Mobiliseringen imod TTP (Trans-Pacific Partnership), en tilsvarende 'frihandelsaftale' udvikler sig på begge sider af Stillehavet.

EU tvinger i dag mange afrikanske stater til at underskrive de såkaldte 'økonomiske partnerskabs-aftaler', der vil øge landenes afhængighed af EU-imperialisterne. De vil uddybe den nykoloniale udplyndring ved yderligere at åbne deres markeder for EU-industrien og hermed ødelægge landenes egne økonomiske strukturer, og de vil ligeledes lette udnyttelsen af naturressourcerne. De afrikanske folk kæmper imod denne nye imperialistiske offensiv. Vi må støtte deres kamp.

Arbejderne og folkene har gode grunde til at gå i kamp mod disse traktater. TTIP, TISA og CETA er naturligvis aftaler mellem imperialistiske magter, hvor alle parter håber at udmanøvrere de andre og opnå overherredømme. De vil føre til lavere lønninger, øget arbejdsløshed, lavere sociale og miljømæssige standarder, afskaffelse af demokratiske rettigheder og øget konkurrence arbejderne imellem. Således er arbejderne og folkenes modstand fuldt ud begrundet. Vi, de marxistisk-leninistiske partier og organisationer, udgør en aktiv del af denne bevægelse og arbejder for at udvikle denne.

Stop TTIP, CETA og TISA!

November 1917 – November 2017 Frem mod 100-års dagen for den store socialistiske Oktoberrevolution

Vi kommunister, revolutionære, proletarer og klassebevidste arbejdere i hele verden fejrer med glæde årsdagen for den hæderværdige socialistiske Oktoberrevolution. Med endnu større mod og beslutsomhed vil vi gøre dette i 2017 ved 100-årsdagen for de historiske 'Ti dage der rystede verden'.

Bolsjevikernes revolution var den heroiske handling, som bragte bud om et revolutionært dagbry. Krydseren Auroras kanoner forkyndte starten på en ny æra: en æra, hvor kapitalismen lider nederlag og et nyt samfund uden udbyttere og udnyttede bliver opbygget.

Med den store Oktoberrevolution greb proletariatet magten, eksproprierede udbytterne, etablerede sit eget revolutionære klasseherredømme og skabte en stat af en ny type.

Med Lenins ord:

"... I Rusland er det bureaukratiske maskineri slået fuldstændig i stykker, det er slået helt ned: De gamle dommere har pakket sammen, det borgerlige parlament er opløst, og arbejderne og bønderne har fået en langt lettere tilgængelig repræsentation: Deres sovjetter har afløst bureaukraterne, eller deres sovjetter har taget kontrol over bureaukraterne, og deres sovjetter har fået bemyndigelse til at vælge dommerne. Alene denne kendsgerning er nok til at få alle undertrykte klasser til at forstå, at Sovjetmagten – det vil sige den nuværende form for proletariatets diktatur – er en million gange mere demokratisk end selv den mest demokratiske borgerlige republik."

(Den proletariske revolution og renegaten Kautsky)

Sovjetstaten viste, at socialismen er en højere samfundsorden, når den med fasthed følger sine principper og marcherer frem mod kommunisme.

'Den røde oktober' ændrede verdenshi-

storiens gang radikalt. Den indledte en ny udviklingsfase – stadiet med kapitalismens almene krise og overgangen til socialisme. Den markerede en uigenkaldelig ændring af den revolutionære strategi og taktik, i kampens former, metoder og organisering, i arbejderklassens og dens allieredes mentalitet, kultur og traditioner i kampen mod imperialismen og kapitalisme, for revolutionen og socialisme.

I kølvandet på den revolution, som anførtes af bolsjevikkerne Lenin og Stalin, brød en bølge af proletariske revolutioner ud i de imperialistiske og kapitalistiske lande, og af folkelige og demokratiske revolutioner, som blev gennemført under arbejderklassens ledelse og internationalismens banner i de afhængige og koloniserede lande.

Oktoberrevolutionens sejr førte til dannelsen af kommunistiske partier over hele verden og oprettelsen af den kommunistiske Internationale med henblik på at omgruppere proletariatets fortrup og organisere verdensrevolutionen.

Med skabelsen af Sovjetunionen og opbygningen af socialismen opnåede arbejderklassen, bønderne, kvinderne og folkene store materielle og kulturelle

fremgange. Arbejderne opnåede høje niveauer af velfærd takket være den socialistiske industrialisering og kollektiviseringen på landet, og takket være planøkonomien, som gjorde op med de kapitalistiske produktionsforhold og det anarki, der var typisk for det gamle system.

Arbejderklassen blev en teknisk og ideologisk fremskreden klasse. Arbejdsløshed blev elimineret. Processen for kvindernes frigørelse og deres deltagelse i ledelsen af landet skred fremad med deres opbygning af socialismen.

Imperialisternes rasende angreb blev afvist af arbejderne og folkenes stål-satte vilje til ikke at vende tilbage til slavetilstanden. Angrebene slog fejl på grund af den socialistiske stats politiske magt og enhed.

Den socialistiske forfatning fra 1936 og sejren over det nazistiske og fascistiske uhyre, som resulterede i befrielsen af mange lande og oprettelsen af folkedemokratiske regimer, betød store fremskridt for verdens folk.

Den socialistiske Oktoberrevolution er en begivenhed, som er af den største betydning også i dag, fuld af værdifulde lærdomme for proletariatets og andre undertrykte klassers kamp mod udbytning og undertrykkelse.

Den er en praktisk demonstration af, at revolutionen ikke bare er et ønske hos folket, men at det også er muligt og nødvendigt at omstyrte det borgerlige herredømme og opbygge et nyt samfund, hvor *'de som i dag er intet, bliver alt'*, og ændre verden.

I årtierne efter denne store begivenhed er kapitalismens grundlæggende modsætninger og dens indbyggede onder blevet endnu mere skærpede, mens arbejderklassens og folkenes revolutionære kræfter er vokset, objektivt og internationalt.

Ideen om den proletariske revolution er mere relevant end nogensinde i betragtning af udbytningen og undertrykkelsen af langt størstedelen af menneskeheden, af fattigdommen og den

voksende ulighed, af røverkrigene, af en håndfuld stadig mere riges snylten, af fjernelsen af arbejderne tilkæmpede sociale rettigheder, af udplyndringen og det neokoloniale herredømme, af ødelæggelsen af miljøet, som forårsages af det kapitalistiske system.

Årsagerne til revolutionen er mere påtrængende end nogensinde, og dens materielle forudsætninger mere udviklede. Overgangen til en bedre form for organisering af menneskenes samfund, til en ny og højere samfundsorden, er et stadig mere akut behov for de klasser, som udbyttes og undertrykkes af kapitalen. Det er et *'problem, der er taget op til sin løsning'* i kraft af de undertrykte og udbyttede massers kamp.

100 års Oktoberrevolution

USSR's og andre socialistiske landes forsvinden har været et hårdt slag. Socialismen har lidt et midlertidigt nederlag, der imidlertid hverken gør dens resultater ugyldige eller svækker behovet for socialisme. Og i realiteten var det ikke Oktoberrevolutionen eller den proletariske socialisme, som slog fejl. Hvad der slog fejl, var forræderiet, revisionismen og opportunismen, som afledte arbejderne fra deres klasseinteresser og mål.

Til trods for den uophørlige antikomunistiske propaganda står det stadig mere klart, at det barbariske og dødsdømte kapitalistiske og imperialistiske system kun har udbytning, elendighed og krig at tilbyde.

Vi befinder os i en periode med politisk

opvågnen i arbejderklassen, folkene og ungdommen, som ikke længere vil bære det åg og de byrder, kapitalismen og imperialismen påtvinger.

De går fremad med at afvise og kæmpe imod krisens konsekvenser, imod udbytning, ulighed, fattigdom, mod imperialismens diktater, intervention og aggression.

Der er en voksende bevidsthed om, at tingene ikke kan fortsætte som hidtil, at der ikke er nogen frelse under kapitalismen, at en dyb social omformning er nødvendig for at sætte en stopper for den økonomiske, sociale, moralske og økologiske ruin, og for massakrerne, som menneskeheden uvægerligt lider under med de kapitalistiske monopoles herredømme, som kun adlyder én lov: loven om maksimal profit.

For at kunne gennemføre denne omvæltning – hvor den mest revolutionære og fremskredne samfundsklasse griber statsmagten – må den ledende kraft heri på det politiske, praktiske, intellektuelle og moralske plan være det moderne proletariat.

Over for de revisionistiske, reformistiske og opportunistiske teser, som har ført til smertefulde nederlag for arbejderklassen, fremstår den proletariske revolution som den eneste løsning på folkenes udbytning og undertrykkelse.

Kapitalismens seneste dybe krise, såvel som de fremtidige, beviser, at samfundet under det kapitalistiske system er en hindring for udviklingen af produktivkræfterne. Denne alvorlige situation kan kun brydes af revolutionen.

Det mest påtrængende spørgsmål, som rejser sig, er: finanskapitalens og monopolernes diktatur eller proletariatets diktatur.

Den sejrriige Oktoberrevolution viste, at arbejderklassen kan tage magten i samfundet og få det til at fungere uden bourgeoisiet og vendt imod det. Den viste, at kommunisterne kan og må spille en afgørende rolle.

Fortsættes nederst side 8

Sikkerhedsnettet er fjernet: "Gå ned i løn eller du er fyret"

"Gå 7.000 kr. ned i løn eller du er fyret". Det var beskeden til 29 af stormagasinet Sallings ansatte netop da juleræset startede op. Sikkerhedsnettet er omhyggeligt fjernet gennem 'reformerne' på dagpenge og kontanthjælp, så de ansatte nu står med udsigten til afgrunden og det frie fald, mens arbejdsgiverne har fået frie hænder til tyveri af tilkæmpede rettigheder på løn og arbejdsforhold.

Sallings eksempel er på ingen måde enestående, og tendensen vil kun blive stærkere. Uden betænkeligheder 'tilbyder' arbejdsgivere de nye aftaler. Arbejdet er det samme, men lønnen skæres helt ned til et minimum. Overarbejdsbetaling afskaffes. Fyr dig selv, eller bliv på de nye betingelser, lyder beskeden.

Efter EU's nyliberale diktat er afgrunden blevet gravet reform for reform. Fra en situation hvor man er i arbejde til tidspunktet hvor man står med et kontanthælpsloft og ikke længere kan betale sin bolig er afstanden blevet uhyggeligt lille og kan ramme stort set alle. Utrygheden er til at tage og føle på. En fysisk arbejdsskade, en stressperiode eller profitnedgang i virksomheden – sikkerhedsnettet holder kun

kort. Det danske 'velfærdssystem' og den berømmede 'flexicurity' er en saga blot.

Fattigdomsreformer

Den korte periode på dagpenge nærmer sig allerede en fattigdomssituation. Værdien af understøttelsen er faldet – i løbet af de sidste 10 år er et års dagpenge skåret ned til 10 måneder. Den tidligere Thorning-regering lagde linjen og satte reguleringen ned, og den nuværende Løkke-regering tog fat hvor den gamle slap.

Til gengæld bliver man som arbejdsløs kontrolleret, mistænkeliggjort og

kostet ud i gratis arbejde.

Siden dagpengeperioden er blevet kortere, og genoptjeningskravet for ny dagpengeret er fordoblet med den nye dagpengereform fra 2010 er 80.000 mennesker faldet ud af systemet og over på den nedbarberede kontanthjælp – eller ud i ingenting. Det sidste gælder for 7.000 tidligere dagpengeberettigede.

Ændring af skattefradraget betyder samtidigt at fagforeningskontingentet er steget 12 procent, og A-kasselederne er bekymrede for hvornår smertegrænsen for overhovedet at melde sig ind i en A-kasse er nået.

Det samme problem gør sig gældende for størstedelen af fagforeningerne, der

100 året for Oktoberrevolution, fortsat

Sovjeternes oktober fortæller os, at kommunisterne – proletariats bedste elementer, den revolutionære ungdom – må omfavne disse lærdomme og fortsætte kampen og afgørende bryde med opportuniste af enhver art og forene sig under marxismen-leninismens og den proletariske internationalismes banner.

Lad os fejre 100-året for den røde oktober på en tidssvarende vis i alle lande og på en kæmpende og enhedsskabende måde, som understreger dens fortsatte vigtighed og dens internationale betydning, og den proletariske revolutions dybe relevans for radikalt at omskabe verden.

Lad os overalt forberede fejringen af 100-året for den store socialistiske Oktoberrevolution på en værdig og enig måde med festmøder, seminarer, træf og andre aktiviteter.

Lad os i alle lande udvikle bestræbelser på at reorganisere kommunisterne, de revolutionære, de militante arbejdere, lad os forklare kommunismens nødvendighed som den eneste kraft, som vedvarende kan organisere og lede den sociale revolutions kræfter i alle lande.

Lad os invitere politiske partier og organisationer, fagforeninger, ungdoms-, kvinde-, bonde- og indfødte organisationer i alle lande, som deler vores principielle holdninger, til sam-

men med os i fællesskab at gennemføre disse aktiviteter og bygge en magtfuld international kommunistisk bevægelse og arbejderbevægelse.

Et århundrede efter bolsjevikernes sejrige 'storm mod himlen' bekræfter vi, at det eneste sikre alternativ til det imperialistiske og kapitalistiske barbari er revolutionen og socialismen.

Længe leve den store socialistiske Oktoberrevolution!

Længe leve marxismen-leninismen!

Længe leve den proletariske internationalisme!

Quito, oktober 2015

forholder sig passivt og ikke organiserer modstand mod angrebene fra EU, det politiske system og arbejdsgiverne. Tværtimod hylder LO's ledelse en handelsaftale som TTIP, der sætter angreb på arbejdsrettighederne i system og efter prognoserne vil lukke arbejdspladser særligt i Nordeuropa. Til gengæld kan de fagforeningsafdelinger der er aktive og kæmper konstatere medlemsfremgang.

2025-plan og nye angreb på de arbejdsløse

I Lars Løkkes 2025-plan, der bliver trukket frem igen når finansloven er på plads, ligger nye angreb på de arbejdsløse:

-Løn i seniorjobs afskaffes og erstattes med dagpengesatsen

-Tidspunktet man kan gå på efterløn skal rykkes et halvt år længere ud i fremtiden i takt med højere pensionsalder.

-Dimittender skal stå uden dagpenge den første måned

-Nedsat regulering af de offentlige overførsler forlænges i 2024 og 2025

-A-kasserne skal 'effektiviseres' med 2 %

I nyliberalt sprogbrug kaldet "det skal kunne betale sig at arbejde". På almindeligt dansk: "det skal kunne betale sig meget bedre at være arbejdsgiver – værsgo – sikkerhedsnettet er fjernet".

Rul reformerne tilbage – solidaritet mellem arbejdende og arbejdsløse

Socialdemokratiet slår sig op på kritik af både Venstres og egne reformer og begræder de sørgelige konsekvenser, men vil ikke love at rulle nogen af dem tilbage. Tilbage står kun organiseringen nedefra og den fælles kamp mellem alle de opsplittede grupper i arbejderklassen. På tværs af alle de kunstige skel – fra de fagforeningsorganiserede i arbejde, på dagpenge, dimittender, på sygedagpenge til kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister, flexjobbere, aktiverede, gratisjobbere og dem der allerede er røget helt ud af systemerne og statistikkerne.

Fattigdomsreformer slår igennem

Virkningerne af fattigdomsreformerne slår hårdt igennem, og kontanthjælpsloftet betyder, at en stor gruppe mennesker tvinges til at opgive deres bolig og fremover leve under stærkt forringede boligforhold eller for nogles vedkommende blive hjemløse. Nu ansøger seks kommuner om at indføre en forsøgsordning, hvor kommunen kan gå ind og afbøde nogle af virkningerne af de landsdækkende 'reformer' med et midlertidigt huslejetilskud. Men kun hvis det vil kunne betale sig for kommunen, og kun få de få.

Regeringen kører forskellige former for forsøg i kommuner, der har ansøgt om dette, kaldet 'frikommuner'. Listen over de godkendte kommuner og deres særlige testområde i denne anden runde af forsøget blev udpeget for nylig.

Det slås fast i reglerne, at der ikke er tale om, at man som frikommune kan bruge flere penge på det sociale område eller i kommunen som helhed. Tværtimod skal der både være en faglig begrundelse og en "business case" i forsøget. Der er tale om nye måder at gøre tingene på, så forsøgskommunen sparer penge, og idéen kan i så fald overføres til resten af landet.

F.eks. er der ikke ret meget i en kom-

mune, der er dyrere end en plads på et forsorgshjem, forklarer Thomas Medom, SF'er og rådmand for sociale forhold og beskæftigelse i Aarhus, til Avisen.dk. Det vil være meget billigere at fastholde folk i deres egen lejlighed. Og det ser f.eks. ud til, at forsøgskommunerne København og Aarhus vil gå ind og give huslejetilskud til mennesker, der er i risiko for at ryge på for-

Protest ved Folketingets åbning –
Foto: Stefan Green Meinel

sorgshjem eller krisecenter, mens man i Høje-Taastrup i stedet vil bruge pengene til at udsluse folk, der ikke længere kan betale deres bolig – til netop forsorgshjem og krisecentre.

I Helsingør er man godkendt til som frikommune at 'arbejde med helhedsorienterede indsatser og tilgange, der tager udgangspunkt i borgerens/familiens samlede behov'. Det er måske denne tilgang, der allerede har bragt

dem idéen om 'fattig-bofællesskaber'. Helsingør byråd har netop vedtaget, at borgere, der ikke har råd til en husleje på over 3000 kr. om måneden, skal tilbydes pladser i det, kommunen kalder 'kollektive bofællesskaber'.

Frikommuneordningen vil på ingen måde betyde nye rettigheder for alle, der måtte blive ramt af kontanthjælpsloftet, men vil tilsyneladende kun blive anvendt i visse sager, hvor kontanthjælpsmodtagere står på gaden uden tag over hovedet. Desuden træder ordningen tidligst i kraft fra 1. juli næste år, så der er ikke tale om at undgå sociale ulykker, nu hvor kontanthjælpsloftet rammer de mange, men at samle op i fattigdomsordninger, når skaden for længst er sket.

Kalkuleret fattigdom

Virkningerne af kontanthjælpsloftet og 225-timers reglen er fuldt ud kalkuleret af regeringen, og ikke som socialborgmester i København Jesper Christensen (S) udtaler i forbindelse med frikommuneforsøget, 'utilsigtede'.

Regeringen klager over to ting. At 'der er for mange kontanthjælpsmodtagere', og at 'det ikke kan betale sig at arbejde'. Men V-regeringen har hånd i

hånd med den tidligere SRSF-regering selv udløst antallets himmelflugt. Ikke-arbejdende, der tidligere kunne få førtidspension, afvises efter førtidspensionsreformen (ca. 10.000 færre årligt fra 2012). Dagpengereformen kastede mere end 60.000 helt ud af dagpengesystemet, og efterlønsreformen betyder at ca. 40.000 færre er på efterløn. I 2025-planen vil regeringen yderligere forøge antallet af kontanthjælpsmodtagere ved at skære i retten til seniorjobs, udskyde alderen, hvor man kan gå på efterløn, og hæve pensionsalderen.

Det skal kunne betale sig for arbejdsgiveren

Når sikkerhedsnettet fjernes, falder lønningerne. Lavere kontanthjælp og manglende dagpengeret giver næppe

større fordel ved at komme i arbejde, end det gør nu, da mindstelønnen automatisk vil blive holdt nede af det lavere niveau i arbejdsløshedsydelse. Skulle det kunne betale sig at arbejde, skulle mindstelønnen sættes op, og det ville være helt i modsætning til EU's og regeringens politik. Tværtimod er det meningen, at presset på arbejderne skal øges gennem fattigdom. Ikke så alle kommer i arbejde – da enhver ved, at arbejdspladserne ikke eksisterer – men sådan at alle møjjobs besættes og hele lønniveauet sænkes.

Det er regeringens erklærede mål at få danskere til at tage småjobs, midlertidige jobs og dårligt betalte jobs. 'Se bare, de udenlandske arbejdere kan, så kan I også.'

I Tyskland har indførelsen af 'minijobs' betydet, at landet nu har 7,5 millioner arbejdende fattige. Det er den vej, EU og regeringen mener, samfundet skal udvikle sig.

Mette Frederiksen lover intet. Skulle Socialdemokratiet komme til regeringsmagten, står det hen i det uvisse, om kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen vil blive bevaret eller ændret. Den tidligere regerings reformer er der næppe planer om at fjerne. Både med den ene og den anden regeringskonstellation vil den samme regel være gældende: Kun protester, der samler arbejdende, arbejdsløse og dem, der er ramt af sygdomme eller skader, i én stærk bevægelse, vil kunne rulle reformerne tilbage og ændre på tingenes tilstand.

123 lande i FN vil have forbud mod atomvåben – Danmark stemte nej

Den 28. oktober vedtog 123 nationer gennem FN at sætte en proces i gang frem mod et verdensomspændende forbud mod atomvåben. Forhandlingerne skal starte i marts 2017. Imod stemte alle NATO-medlemmer, undtagen Holland. Danmark fulgte USA med en tom begrundelse, og atommagterne USA, Rusland, Israel, Storbritannien og Frankrig stemte bare nej. Kina undlod at stemme, og Nordkorea stemte for forbud mod atomvåben.

Siden sin opfindelse har atomvåben været en trussel mod freden og menneskeheden, og i dag er både USA og Rusland i gang med at forny deres atomvåbenarsenal til nye højder og effektivitet. USA med en hel ny generation af ekstra risikable våben, de såkaldte 'mini-nukes', der behandles som nærmest ufarlige i den militære strategi. Dette forøger ifølge eksperter risikoen for anvendelse af kernevåben i en konflikt betragteligt.

Et muligt amerikansk atomvåbenangreb mod Rusland forberedes gennem opbygningen af de forskellige missilskjolde, der beskytter Vesten mod et modangreb. Eller rettere: beskytter

USA, for Europa kommer til at ligge midt i krigszonen, hvis en sådan krig bliver udløst.

Danmarks begrundelse for at stemme nej var, at der ingen idé er i at indlede en proces, som atommagterne ikke bakker op om og er enige om. Men imperialistiske atommagter afvæbner ikke sig selv. Her skilles vandene mellem fredelige nationer og krigsnationer, og Danmark stillede sig på den

forkerte side.

Hvis atommagterne skal nedruste eller helt forbyde atomvåben, sker det kun ved at en alliance af fredelskende lande, og at folkene tvinger dem til det. At arbejde for et forbud mod de altødelæggende atomvåben vil være et vigtigt skridt i den rigtige retning.

Mens 123 nationer stemte for resolutionen, stemte 38 imod og 16 undlod.

Nordisk Råd på fejlkurs

Nordisk Råd lægger ikke længere vægten på temaer som 'det nordiske velfærdssystem', kulturelt samarbejde, miljø eller lignende emner. Tværtimod er dagsordenen sat til militarisering og indrullering i NATO og EU, også for de lande, der ikke er medlem af disse aliancer. Lars Løkke hidser til krig mod Rusland.

De nordiske udenrigsministre og handelsministre mødtes 1.-3. november til møde i Nordisk Råd. Udenrigsminister Kristian Jensen slår i en pressemeddelelse fast, at de nordiske lande skal påvirke den globale situation aktivt. Både gennem krigsdeltagelse, gennem 'blød' indblanding i andre lande og med 'frihandelsaftaler' som redskab.

Flere nordiske lande bidrager f.eks. med 'humanitært' arbejde i krigszonen i Syrien. Som alt andet sker dette som part i den amerikansk ledede krig. Støtten til det humanitære arbejde gives til de 'oprørs'kontrollerede områder, bl.a. til De Hvide Hjelme og deres bidrag til at opretholde besættelsen af Aleppo. De har netop fra dansk side modtaget 50 millioner kr. I alt er der investeret 1,6 milliarder i Syrien siden 2011 gennem humanitær "regime change", ud over den militære 'indsats'.

Kun Danmark, Norge og Island er i dag NATO-medlemmer, men der arbejdes ihærdigt på at indrulle Sverige og Finland tættere og tættere i NATO's strategi, og tilsvarende at få Norge og Island indrullet under EU. I sommers skrev den svenske regering under på Værtslandsaftalen, der åbner op for militært samarbejde og baser på svensk grund, og i maj underskrev alle de nordiske statsledere en fælles troskabs-erklæring med USA, hvor man lover at følge NATO's strategi, ikke mindst over for Rusland og Ukraine.

Således bruges også Nordisk Råd.

Det er ikke kun NATO Norden skal indrulleres i. Mødet besluttede også at oprette et fælles nordisk EU-kontor i

Bruxelles, trods uenighed om dette.

– Der er ingen tvivl om, at det bliver lige så interessant for Island og Norge at få den nordiske agenda på banen i Bruxelles, udtalte rådsmedlem Eva Kjer Hansen (V) efter mødet.

Norge stemte imod og var noget forundret over initiativet, som man tilsyneladende ikke var orienteret om, før det blev majoriseret igennem på mødet.

Nordisk Råds møde gik direkte over i et møde mellem de nordiske og baltiske regeringsledere, der satte ekstra turbo på militariseringen og krigsop-

hidselse over for Rusland. Det var en udvidet forsamling med samme NATO- og EU-dagsorden.

– Ruslands aggressive opførsel truer de europæiske landes sikkerhed, lød det fra statsminister Lars Løkke Rasmussen. Og dette NATO-synspunkt blev ekkoet som med én mund fra de øvrige.

Sveriges statsminister Stefan Löfven slog på EU-sporet i den samme aggressive linje:

– Vi skal forblive en forenet front inden for EU. Vi har set, at Ruslands aggression mod Ukraine fortsætter. Det er uacceptabelt, og derfor skal EU's sanktioner mod Rusland forblive, indtil Rusland opfylder forpligtelserne i Minsk-aftalen.

Norges statsminister Erna Solberg forsøgte at slå sig op som 'de små landes talerør', mens hun talte med USA's stemme og sagde:

– Vi vil gerne fortsætte med en dialog. Men vi kan ikke have en verden, hvor store lande bare kan bestemme, hvordan de vil behandle deres naboer.

USA har netop fået den norske regerings tilladelse til at udstationere 330 amerikanske elitemarinesoldater på norsk jord op til den russiske grænse. Det er et markant brud med norsk politik siden 2. verdenskrig om ikke at tillade permanent tilstedeværelse af udenlandske tropper i fredstid.

NATOs nordflanke

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271
MOBILE PAY 50 55 99 30

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

CETA træder midlertidigt i kraft: Kampen fortsætter for et Nej

Med en forsinkelse på 2 dage er CETA efter Belgiens ja godkendt af alle EU-lande til at træde midlertidigt i kraft. Herefter skaaftalen ratificeres i alle EU-lande for at kunne endeligt vedtages, så kampen er på ingen måde slut.

For EU giver det grå hår i hovedet at få CETA og de andre tilsvarende 'frihandelsaftaler' på plads nu hvor kendskabet til deres indhold er så vidt spredt som det er tilfældet – trods alle forsøg på hemmeligholdelse.

Til det formål opfandt EU-kommissionen den 'midlertidige igangsættelse', som nu er presset igennem på et hængende hår. Belgien fik en tillægsaftale for at sige ja, men selve CETA-aftalen står uændret, så dette vil næppe ændre noget af betydning.

Hvem i EU-systemet kan efterhånden troværdigt bortforklare, at aftalerne er sat i verden for at hjælpe storkapitalen og indføre en ekstrem liberalisme med angreb på alle former for rettigheder og beskyttelse? Hvordan kan det skjules, at CETA indeholder klausuler, der

kræver privatisering af den offentlige sektor og forbyder et land at lade et privatiseret område gå tilbage til det offentlige?

At alt, hvad de enkelte lande ikke har udtaget som 'beskyttet' område, ligger åbent for privatisering. Danmark har intet udtaget.

Redskaber for kapitalen

Midlertidig igangsættelse

Under den midlertidige igangsættelse holdes de dele af aftalen der krænker de enkelte landes suverænitet angiveligt ude. Det ville også være alt for afslørende, hvis en række firmaer i denne periode lagde sag an mod en beslutning i et af EU's medlemslande for at nedsætte dets profitmuligheder. Under CETA vil enhver lov i princippet kunne tolkes i den retning. Alt fra barselsorlov til forbud mod asbest eller GMO (som

begge er lovligt i USA).

De fleste amerikansk funderede multinationale firmaer har et datterselskab i Canada, så også på denne måde vil CETA være en murbrækker for TTIP og have virkning udover forholdet mellem EU og Canada.

Alligevel medfører den midlertidige igangsættelse vigtige nye skridt. Harmoniseringen af regler og standarder vil stå i venteposition, men vil blive forberedt umiddelbart. Det råd (Regulatory Cooperation Forum) der fremover skal regulere standarder som en overnational mekanisme vil blive nedsat og begynde sit arbejde.

Andre betydningsfulde dele sættes også i gang straks. Det gælder en indbyrdes ret til at byde på hinandens offentlige indkøb, åbning af servicemarkedet og et stop for indbyrdes kontrol af hinandens varer.

Ratificeringen af CETA i de enkelte lande kan tage flere år, og alle regionale parlamenter skal høres, meget mod EU's vilje. Modstanden vil kunne vokse yderligere og sprede sig i alle

EU vil fjerne 'forsigtighedsprincippet' i miljølovgivningen

EU-kommissionen ønsker at indføre et nyt princip der falder helt i tråd med indholdet i TTIP, CETA og TiSA. Ved al ny EU-lovgivning skal 'forsigtighedsprincippet' afvejes med et nyt 'innovationsprincip', der betyder fuld frihed for miljøfarlige produkter.

EU's forsigtighedsprincip går ud på, at et stof der er potentielt farligt kan reguleres uden at man skal vente på videnskabelige beviser, men kan forbyde eller begrænse det umiddelbart, hvis man formoder at det kan være sundhedsskadeligt.

Dette betyder på ingen måde, at giftige og skadelige stoffer er reguleret tilstrækkeligt i EU – RoundUp er et nærliggende eksempel – men en forkastelse af forsigtighedsprincippet vil betyde

en endnu højere grad af liberalisme på området. Skal et stofs skadelighed først være fuldt videnskabeligt bevist før det reguleres er rammerne meget vide og tidshorisonterne meget lange. Dette princip fungerer i USA, og at få det overført til EU-landene er en vigtig del af USA's mål med TTIP.

Alle nye love skal efter forslaget vurderes efter det nye princip inden de fremsættes.

EU-kommissionen vil åbne op for 'frihed og kreativitet' for firmaer i EU. Dvs. gøre produktionen mere fri af begrænsninger der beskytter sundhed,

miljø, natur osv. så en bølge af innovation kan kaste nye giftige varer på markedet.

Lobbyisterne i "BusinessEurope" og "the European Round Table of Industrialists" lagde idéen frem på et møde i januar med deltagelse af højtstående EU-repræsentanter. Nu er deres forslag klargjort af EU-systemet og EU-jurister har udarbejdet et notat, der skal begrunde det nye princip juridisk, så det kan fremstå som en del af EU's traktater.

EU-fagligt Netværk skriver om juristernes notat:

– Udgangspunktet for de juridiske overvejelser går helt til benet: Ethvert statsligt indgreb er i bund og grund en indskrænkning af friheden og skal der-

lande. I Danmark fik modstanden et gennembrud med demonstrationen d. 27. oktober i København, og der er al mulig grund til at fortsætte og forstærke denne og sprede den vidt og bredt. CETA og de tilsvarende aftaler er et kolossalt angreb og et kæmpe greb til at sætte turbo på nyliberale forringelser og afskaffelse af demokratiske rettigheder. Endnu mere EU i hurtigt tempo.

TISA bliver det næste

Forhandlingerne om TISA-aftalen, der ikke har fået megen opmærksomhed endnu forventes at blive afsluttet i løbet af 2016. Under overskriften ALT skal privatiseres omfatter den et kæmpemæssigt område – handel med service – der med den globale arbejdsdeling, hvor produktionen er flyttet væk fra USA og Europa udgør et meget væsentligt område i Vestens økonomi. Med TISA vil multinationale firmaer kunne byde ind på offentlige opgaver på et verdensomspændende marked (22 lande udover EU) der udgør 70 % af verdens samlede servicevirksomhed.

TiSA er mindst ligeså farlig som TTIP og CETA, så tiden er inde til også at rette lyset og kampen mod denne aftale.

for begrundes. Det er op til myndigheden at begrunde, hvorfor en regulering er nødvendig, konkluderer de.

Da EU-landene ikke har ret til at vedtage egne miljøregler vil det nye princip kunne få store konsekvenser for miljø og sundhed, der vil blive endnu ringere sikret end nu.

Forslaget er et led i hele EU-systemets bestræbelse på deregulering, hvor rene kapitalinteresser får større og større direkte politisk magt. Denne bestræbelse for monopolerne foregår både internt i EU og på det endnu større transnationale og globale plan, ikke mindst gennem forsøget på at gennemføre handels- og investeringsaftalerne TTIP, CETA og TiSA. Aftaler der er mødt med så stor folkelig modstand, at deres gennemførelse reelt er truet. At stoppe dem vil være en kæmpe sejr.

Beskidt behandling

Min kone Lillian er ramt af arbejdsløshed – på 15. måned! Exit'en fra arbejdsmarkedets skete efter stress nummer 2 grundet i et alt for hårdt arbejdspress i den sociale sektor. Så vil mange tro, at man som ledig får fred og tid til at bearbejde sit stress. Dette er absolut ikke en naturlov. Der er skam – hvis det er gået næsen forbi – krav til nasserne.

Betingelse 1 er, at du skal være aktivt arbejdssøgende, hvilket betyder, at du skal søge mindst 2-3 jobs om ugen. Det er i sig selv absolut overkommeligt, hvorfor dagpengeloven konstant er revideret, hvor nye og 'højere' forhindringer er blevet indført med det formål at jage den enkelte ledige ud af systemet. Ansøgningerne har visse mindste standarder, der skal opfyldes. Den enkelte ansøgning skal bære præg af, at den arbejdsløse har studeret firmaets kultur og har en levende og beskrivende argumentation, hvorfor netop denne stilling ikke bare er en drømmestilling, men tillige at man som ansøger er netop den person, der med lysår distancerer sig fra de øvrige hundredvis af ansøgere i stakken. Man skal søge udenfor sit eget faglige felt, og man skal søge ad Pommern til, hvilket betyder, at man sagtens kan have op til 3-4 timers transporttid – hver dag. Man skal også variere ansøgningerne mellem mail, web, telefon og personlig henvendelse.

De enkelte ansøgninger skal gemmes i jobcentrenes centralregister i en database kaldet Joblog. Arbejdet på denne hjemmeside sender ofte brugers pulser op i det røde felt, idet man jævnligt kastes af hjemmesiden og er tvunget til at starte forfra. Det siges at være usundt for en person, der i forvejen er gået ned med stress.

Jobloggen skal holdes ajour! Hvis man har sat sig som mål at ville kontakte værkføreren på fabrikken, skal det noteres. Afslag skal noteres. Alt skal registreres. Systemet tager i sit selvtværd udgangspunkt i, at du er en samfundsnasser – og som sådan

har du fortjent at blive behandlet.

Lillian er ekstrem ansvarlig, hvorfor hun søger minimum 3 jobopslag om ugen. Hun kæmper en brav kamp med at formulere de enkelte ansøgninger med et personligt præg med en overbevisning om, at hun er den eneste ene for virksomheden – og ææælsker firmaets kultur, som hun i virkeligheden er en klon af. Jobloggen holdes ajour!

Jeg vil mene, Lillian bruger omkring 15 nervenedslidende timer om ugen på dette.

- Det er vel ikke for meget forlangt, hvis der står et job i den anden ende og vinker til én, mener nogle.

Lillian er af den opfattelse, at det mindste man i situationen kunne forvente var et svar, som tager sit afsæt i en respekt for ansøgeren. Det hænder, at man slet ikke får bekræftet i, at man har søgt jobbet. Ofte sker det, at man ikke modtager besked om, at man ikke blev kaldt til samtale endside fik jobbet. Tavshedens mur er svær at komme over.

Nuvel; - arbejdsgiverne har jo også meget travlt. De har til tider hele afdelinger indrettet med det formål at sikre rekruttering af ny arbejdskraft – og det er jo så svært i denne tid forsikrer de selv og medierne os om.

Derfor er det ekstra nedslående at modtage følgende afslag, som findes i varianter:

"Vi må desværre meddele dig, at vi ikke har fundet den rigtige profil til stillingen. Ansættelsesudvalget søgte en person, der har de kompetencer og egenskaber som harmoniserer og komplimenterer husets kultur. Vi fik 63 ansøgninger og havde indkaldt 4 til samtale.

Vi takker for at du har brugt tid på at søge stillingen hos os og ønsker dig held og lykke i din videre jobsøgning"

Således lyder de 'trøstende' ord fra – i dette tilfælde – Rødovre kommune.

Reno

STOP TTIP og CETA

Danmark demonstrerer også: Væk med TTIP og CETA!

Fotos bl.a.:
undergroundnews.dk

Danmark er for alvor kommet med i den store globale protestbevægelse mod de forkromede handelsaftaler med de mange forkortelser som TTIP, CETA osv. Den 29. oktober demonstrerede omkring 5000 flot og stærkt i København.

Den mangfoldige demonstration startede på Rådhuspladsen, hvor den sendte en kraftig hilsen til Dansk Industri om 'ikke at handle vores fremtid væk.' Derefter gik den til Christiansborg, hvor EU-politikerne i regering og 'opposition' fik samme besked: Vi vil ikke have CETA! EU skal ikke undertegne aftalen med Canada, som også smugler TTIP ind ad bagdøren.

Forhandlingerne mellem USA og EU om TTIP er gået i stå, først og fremmest på grund af de store folkelige protester.

Arbejderne og den brede befolkning både i de udviklede imperialistiske og i de afhængige lande rammes hårdt af en hel stribe handelsaftaler, som USA står bag, og som har til hensigt at cementere USA's økonomiske førerposition på verdensplan. NAFTA-aftalen udstak retningen for disse aftaler. For Mexico f.eks. har den betydet mere end 20 års fortrydelse.

Bred folkelig protest

EU-politikerne har ikke tænkt sig et øjeblik af rådføre sig med befolkningerne. Og monopolernes lakajpresse talte ugenert om, at en belgisk region – Vallonien – 'holder alle i EU som gidsler' ved ikke at ville undertegne aftalen.

Men hvem er det, som tilsidesætter demokratiet, når EU-befolkningerne hverken bliver spurgt eller hørt? De imperialistiske handelsaftaler er i bund og grund udemokratiske. De kan tilmed sætte monopolinteresser igennem over for og på tværs af national lovgivning.

Derfor protesterer en bred koalition af faglige kræfter, NGO'er og folkelige bevægelser og partier i en fælles front. Det er også en kamp for demokrati, der går på gaden. Ikke bare sidst i oktober, og før CETA-aftalen kupagtigt blev underskrevet af EU og Canada.

Det var også en del af budskabet fra demonstrationen til tonedøve politikere og analfabetiske arbejdsgivere.

Nu fortsætter kampen for at bremse ratifikationen af CETA på dens vej gennem de nationale parlamenter.

Folkeafstemning i Holland?

Som bekendt har Løkke-regeringen givet grønt lys fra det officielle Danmark til EU's undertegnelse af CETA-aftalen. Om dens videre skæbne vil blive påvirket af, at Donald Trump bliver den næste amerikanske præsident, er uvist. Men modstanden i Danmark, Canada og alle andre berørte lande lægger sig ikke ned. Den forbereder nye slag.

I Holland er aktivister i gang med at samle underskrifter for en folkeafstemning

om CETA. Indsamles der 300.000, skal der efter forfatningen afholdes en folkeafstemning om en lov vedtaget af parlamentet. I sidste uge nåede man op på de første 200.000. I april i år forkastede et flertal ved en sådan folkeafstemning den hollandske regerings og EU's associeringsaftale med Ukraine, hvis status fortsat er uafklaret.

En folkeafstemning om CETA kommer dog først på tale, når og hvis det hollandske parlament ratificerer aftalen, og det ventes ikke at ske, før der er parlamentsvalg i landet marts næste år.

Demonstration imod TTIP i Amsterdam oktober 2015

Der må opbygges en stærk solidaritetsbevægelse med Tyrkiets folk

Af Tine Spang Olsen, APK

Tale ved demonstrationen 13. november 2016 i Århus: Stop Erdogans angreb mod demokratiet.

Det er meget foruroligende, hvad der sker lige nu i Tyrkiet, og det er derfor en vigtig demonstration og protest, der er blevet samlet her i dag. Det der sker, angår os alle – ikke kun tyrkere og kurdere, men os alle sammen.

Den tyrkiske præsident Erdogan har sat et angreb ind på alle demokratiske rettigheder i Tyrkiet og er ved at udvikle Tyrkiet til en diktaturstat. Han har udnyttet det reaktionære forsøg på et militærkup i sommer til ikke bare at ramme kupmagerne, men til at slå ned på alle sine politiske modstandere og oprette et faktisk etparti- og enmands-styre.

Under dække af kupforsøget er titusinder af offentligt ansatte blevet politisk fyret, Der er indført undtagelsestilstand, og TV-stationer, pressebureauer og aviser er blevet lukket. Ytringsfriheden er afskaffet, parlamentet er sat ud af kraft. Langt hovedparten har intet haft at gøre med kupforsøget, men fordømte det.

Senest er parlamentsmedlemmer fra det demokratiske, pro-kurdiske og

progressive parti HDP blevet fængslet, indbefattet dets formandskab. HDP har i protest indstillet sit arbejde i det tyrkiske parlament.

Angrebene er rettet mod hele befolkningen, både mod kurdere og ikke-kurdere. Al opposition bliver undertrykt, og progressive fængsles og tilbageholdes. Det er politistatsmetoder, og Tyrkiet vil være på vej mod et egentligt diktatur, hvis Erdogan ikke standses.

Solidaritet

Som danskere må vi vise solidaritet med den tyrkiske befolkning. Det er også vores ansvar. Det tyrkiske styre må isoleres internationalt, og den danske regering bør tage fuldt ud afstand fra Erdogans angreb på frihedsrettighederne og drage de diplomatiske og politiske konsekvenser.

Danmark spillede en særlig negativ rolle i forhold til Tyrkiet og de progressive kræfter i landet, da Anders Fogh Rasmussen i sin tid sørgede for, at det

kurdiske ROJ TV blev lukket. Hermed vandt han Erdogans støtte til posten som generalsekretær i NATO.

Det tyrkiske regime er på mange måder en vigtig medspiller for både NATO og USA, og som medlem af NATO accepterer Danmark Tyrkiets reaktionære og ekspansionistiske virksomhed i regionen og dets beskidte rolle i krigen i Syrien. Her har Tyrkiet støttet terrorgruppen Islamisk Stat, mens de gennemfører militære angreb på det kurdiske mindretal i Syrien og samtidig fører krig mod Assad-regimet.

Danske politikere er fulde af hykleri. Man fører krig i Syrien og ønsker at vælte den syriske regering, angiveligt fordi styret er udemokratisk. Men over for Erdogans diktatur-metoder kommer der ikke en klar og konsekvent fordømmelse.

Også EU samarbejder med Erdogan, når de køber det tyrkiske regime til at være stopklods mod de flygtningestrømme, deres egne krige har skabt. Herfra kommer der ingen konsekvent afstandtagen til diktatur-metoderne i Tyrkiet. Reaktionen på overgrebene har været

Solidaritet med Tyrkiets folk i forsvaret for deres demokratiske frihedsrettigheder

Med bekymring iagttager vi Tyrkiets aggressive og krigeriske politik – internt såvel som udadtil. AKP-regeringen og dets leder Recep Tayyip Erdogan holder frihedsrettighederne i et jerngreb, og dette udgør en trussel mod alle folkelige rettigheder, særligt ytringsfriheden og pressefriheden.

Kupforsøget den 15. juli udgjorde 'en guds gave' til Erdogan, som han også selv har kaldt dette. Han brugte det til at fremme indførslen af et etparti- og enpersons-diktatur.

Undtagelsestilstanden, der blev dekretet efter kupforsøget, tjente til at underlægge sig hele oppositionen imod den reaktionære politik og understøttede etableringen af Erdogans

præsidentstyre med det formål at samle al magt i egne hænder.

Dette betyder også, at Erdogan har startet et angreb på de demokratiske kurdiske kræfter både i selve Tyrkiet og uden for landets grænser.

Han angriber også de demokratiske TV-stationer, der med rette fordømmer hans reaktionære politik, ikke mindst arbejdernes TV-station Hayatin Sesi TV. I dag er dusinvis af TV- og radiostationer, ligesom også aviser, blevet forbudt. Dusinvis af journalister er fængslet. De grundlæggende frihedsrettigheder for fagforeningsaktivister er ved at blive fjernet. Hele oppositionens ytringsfrihed bliver trådt under fode.

Vi erklærer vores solidaritet med alle de kampe, der nu trues med undertrykkelse med statens undtagelsestilstand og nødretslove!

Vi kræver på det kraftigste, at alle demokratiske rettigheder beskyttes!

Vi appellerer til alle demokrater, fagforeningsfolk, journalister og menneskerettighedsaktivister om at udtrykke deres solidaritet, at kræve frihed for den tyrkiske presse, at stille krav om, at alle medier kan arbejde uden undertrykkelse, og om at løslade alle fængslede journalister!

Udtalelse fra det 22. verdensmøde i CIPOML - Danmark, oktober 2016

næsten uhorlige kritikker og ellers enighed om at lukke øjnene.

Udemokratisk lovgivning og en stigende anvendelse af politistatsmetoder er en tendens overalt i de kriseramte og krigsførende imperialistiske lande, ansporet af de herskende og af voksende højrekræfter. Over hele Europa bliver der indført mere overvågning, og politiet rustes op parallelt med den militære oprustning. I Frankrig er der indført en langvarig undtagelsestilstand under dække af kamp mod terror.

Man hylder ytringsfriheden, når det gælder at få reaktionære synspunkter bragt frem, men accepterer, når ytringsfriheden fjernes for det store flertal.

Vi må alle sige fra, når frihedsrettighederne angribes. Vi må sige nej til indførelsen af en diktaturstat og nej til politistatsmetoder, hvor folkevalgte politikere fængsles og parlamentet sættes ud af kraft.

Vi har en særlig pligt til sige fra over for den danske regerings passivitet og faktiske medskyld i sin allierede Erdogans forbrydelser. Den må utvetydigt markere sig mod undertrykkelsen af demokratiet i Tyrkiet.

Det er ikke mange år siden, at Tyrkiet slap ud af et militært diktatur. At vende tilbage til diktatur vil være helt uacceptabelt. Det gælder i Tyrkiet som i alle andre lande, at kun fred og demokrati vil give fremskridt.

Der må skabes en omfattende solidaritetsbevægelse af alle demokratiske kræfter, organisationer, partier og enkeltpersoner, som det allerede er sat i gang her i dag. Lad os fortsætte protesterne og få dem til at sprede sig.

Både som enkeltpersoner og som organisationer kan vi sende protester til Erdogan og den tyrkiske regering og til vores egen regering. Ikke mindst i forhold til arrestationer og forfølgelse af demokratiske politikere, journalister og presse. Vi må fortsætte med at demonstrere og sige fra og gennemføre en kampagne til forsvar for de demokratiske rettigheder.

Alle steder vi kommer, må vi oplyse om det, der sker i Tyrkiet lige nu – og hvor farlig en udvikling det er. Vi må vise solidaritet med folkene i Tyrkiet – og sige et klart NEJ til et enmands- og etparti-diktatur!

USA: Trump bliver præsident, 'Demokraterne' skændes, og venstrekræfterne tvinges til at finde nye veje

Det amerikanske 'demokrati' fremstilles af dets tilhængere i og uden for USA som verdens mest avancerede politiske system og som en global rollemodel. Men det er meget langt fra at være et virkeligt demokrati. Rent faktisk er det ikke engang sikkert, at den af præsidentkandidaterne, der får flest stemmer, også bliver præsident.

Milliardæren og højrepopulisten Donald Trump købte sig vej til Det Hvide Hus i kraft af sin formue og ved at udnytte raseriet i den amerikanske befolkning over stadig faldende realløn og stadig mere usikre fremtidsudsigter.

Men hvis valget, og hvem der skulle rykke ind i Det Hvide Hus, blev afgjort af, hvem der fik flest stemmer, ville den kommende præsident hedde Hillary Clinton. Hun fik 0,2 pct. flere stemmer end Donald Trump – 47,7 pct. mod 47,5 pct. Stemmeandelen kaldes 'the popular vote'. Sidste gang det skete, at en kandidat uden stemmeflertallet bag sig alligevel blev præsident, var i 2000. Ham der tabte valget (til Al Gore), var George W. Bush.

De resterende knap 5 pct. fordelte sig på en række mindre partier og kandidater uden for partierne. Det grønne Partis Jill Stein fik knap 1 pct. af samtlige stemmer – cirka 1.207.000.

Trump har ca. hver fjerde amerikaner bag sig

128,8 millioner amerikanere benyttede deres stemmeret – det er lige godt halvdelen, nemlig 55,5 pct. af de stemmeberettigede. Trump har med andre ord fået ca. hver fjerde amerikaners stemme. Og det er faktisk endnu færre. For det må noteres, at store grupper af amerikanere er udelukket fra valgdeltagelse. Ikke bare papirløse immigranter, men især fattige amerikanere kan ikke registrere sig som vælgere. Også mil-

lions af tidligere straffede har i en række delstater fået frataget stemmeretten.

To-parti-systemet af 'Demokrater' og 'Republikanere' udelukker samtidig reelt alle andre mulige præsidentkandidater end disse to partiers foretrukne,

hvor partitoppene kan manipulere dem frem eller fra. F.eks. beskyldes den demokratiske partitop for at have fusket Bernie Sanders ud. Han ville

ellers have haft en bedre chance for at slå Trump end Hillary Clinton.

Dette deforme demokrati har samtidig gjort politisk opstilling til en beskæftigelse for rigmænd og -damer. Kun mangemillionærer eller milliardærer eller deres marionetter kan komme i nærheden af Det Hvide Hus. Systemet er udviklet til fordel for monopolerne og storkapitalen og er gennemsyret af lobbyisme og korruption.

Dette er også en baggrund for politikerleden, der i 2008 fik den ukendte Barack Obama valgt på løftet om forandring, og milliardæren, forretningsmanden uden politisk erfaring og højrepopulisten Donald Trump i 2016.

Obama og Clinton'erne har uahæmmet viftet med progressive paroler om 'frihed' og 'demokrati', kvindernes rettigheder, antiracisme osv., samtidig med at de har tjent monopolerne og oprustningen. Det har gennem de sidste årtier betydet en forringet situation for meget store dele af den amerikanske befolkning, for 'working poor', kvinderne, indvandrere og folk med 'anden etnisk baggrund'.

Intet alternativ til højrepopulismen

Amerikanerne har ved dette valg i høj grad fravalgt de pseudoprogressive frasepolitikere, men har ikke haft et reelt alternativ til højrepopulismen.

Hvad angår den numerisk ganske store amerikanske venstrefløj, som burde være eller skabe et sådant alternativ, må det konstateres, at den er mere eller mindre paralyseret ved præsidentvalgene. Her deler venstrekræfterne sig rutinemæssigt. Nogle støtter Demokraternes kandidat som 'det mindre onde', andre ikke. Blandt de erklærede kommunistiske partier og grupper i USA støttede det gamle revisionistiske parti CPUSA Hillary Clinton, mens de øvrige var imod både Clinton og Trump.

For at udvikle en effektiv modstand mod de arbejderfjendske og reaktio-

nære tiltag, som Trump vil gennemføre som præsident, må der foretages et opgør med drømmen om en alliance med Det demokratiske parti og illusionerne om, at det er eller kan blive en progressiv kraft.

USA og Trump

Dermed stiller sig også nødvendigheden af at udvikle et overbevisende folkeligt alternativ til de to dominerende partier og gennemførelsen af et konsekvent brud med 'Demokraterne', og også med dette partis såkaldte ven-

strefløj.

Modstanden mod Trump har allerede vist sig efter valget med demonstrationer i en række amerikanske storbyer. De vil vokse kraftigt, hvis og når han tager fat på at gennemføre sådanne dele af sit program som bygningen af en mur mellem USA og Mexico (på gammelt mexicansk land og på Mexicos regning) og deportationen af millioner af papirløse immigranter, der lever og arbejder 'illegalt' i USA.

De amerikanske venstrekræfter står over for store udfordringer og er tvunget til at handle hurtigt og beslutsomt, medmindre de vil køres over af Trump-ekspressen.

Danmark er med i vestlig optrapning mod Assad – og Enhedslisten er i gang med et nyt Libyen

I Syrien er IS og al Qaeda-grupper trængt af den syriske regeringshær, der støttes af russiske fly og rådgivere. Det har fået Tyrkiet til at intervenere og USA og dets allierede – med Danmark i flycockpittet – til at ændre på deres aktiviteter. Om Donald Trump og hans folk vil give en ny retning, er endnu uvist.

USA og dets traditionelle krigspartnere, Tyrkiet og reaktionære arabiske regimer bag IS og andre 'oprørsgrupper', fører på sjette år krig for at vælte Assads styre i Syrien. Situationen trappes nu op, mens jorden for en udvidet krig gødes med den globale kampagne 'Save Aleppo'.

Forsvaret for Aleppo giver sig ud for at være et forsvar for humanisme, men er i praksis en ensidig støtte til USA's imperialistiske interesser og fortsat krig og kaos for den syriske befolkning. Enhedslisten støtter kampagnen og er godt i gang med at gentage sin katastrofale støtte til USA's krig i Libyen.

Danmark har været med fra første færd og har været med til at bygge det scenarie op, der indbefatter bevæbnede grupper internt i landet, der kæmper mod Assads styre. Der er blevet skabt et billede af et land, hvor befolkning-

gen fører en demokratisk kamp mod en undertrykkende diktator. Uanset de kritikpunkter, en faktisk opposition kunne have mod Assad, er dette på ingen måde kernen i sagen. Kernen er USA's ønske om total dominans i Mellemøsten og i verden.

Taktikken er meget klar: Der organiseres væbnede grupper, som angiveligt er skabt af det syriske folk. Det skal ligne et ægte oprør og skal skabe opbakning uden for landets grænser, når regeringen svarer igen på de væbnede angreb. Men det er ikke et civil oprør, der er baggrunden, det er en udefra kommende indblanding, hvor USA og CIA på samme måde som i Afghanistan benytter sig af væbnede terrorgrupper.

Flyveforbudszone og åben krig mod Assad?

USA-koalitionen ønsker at udvide krigen, men har stået midt i en valgkamp. Obama diskuterer i skrivende stund de næste skridt med sine rådgivere. Glemte er 'krigen mod IS' – i centrum står Aleppo og USA's egentlige mål: at fjerne Syrien som selvstændig nation på landkortet. Kan der sættes ind uden for stor offentlighed, måske i det skjulte? På samme tid forsøger man at skabe en folkelig opbakning til nye kommende skridt gennem kampagnen 'Save Aleppo'.

Med et direkte angreb på Syrien leger USA med ilden og risikerer at udløse en krig med Rusland og sætte verden i brand.

Enhedslisten går i denne højspændte situation ud med et fuldt forsvar for 'oprørerne'. De stiller krav om en flyveforbudszone, de siger "Vælt Assad". De siger i realiteten "Støt USA's krig".

Skal krigen og massakren på den syriske og irakiske befolkning stoppes, er det vanvid at støtte krigens bagmænd. Tværtimod vil freden kunne sikres, hvis USA og resten af koalitionen indsår deres nederlag og trak sig ud af Mellemøsten.

Den folkelige modstand og opbygningen af en folkealliance

Af Jonas Ørting

Oplæg til Novemberkonferencen 5. november 2016 i Valby Medborgerhus, København. Jonas Ørting er sygeplejerske og medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne.

Jeg skal tale om ”den skærpede klassekampssituation, udviklingen af den folkelige modstand og opbygningen af en folkealliance”. Sådan!

Jeg plejer at tale om sundhedspolitik. Det er det, mit hjerte brænder for, og ofte påstår jeg, at næsten alt i virkeligheden er sundhedspolitik. Ifølge Verdenssundhedsorganisationens helt officielle definition er sundhed ikke bare fraværet af sygdom, men en tilstand af fuldstændigt fysisk, mentalt og socialt velbefindende. Og det er altså en fundamentalt anderledes opgave at stille sit samfund, end hvad samtlige regeringer i min levetid har disket op med.

Når vi taler om klassekampssituationen, synes jeg altid det er godt at løfte blikket fra regnearkene og se på den lavpraktiske hverdag for de mennesker, det drejer sig om.

Heldigvis bliver der i stor grad delt sådanne hverdagshistorier i øjeblikket, både fra dem, der rammes hårdt, af fagpersoner osv.

Så – et lille glimt fra min egen hverdag:

Jeg er sygeplejerske på hjerteafdelingen på Bispebjerg Hospital og fungerer blandt andet som visiterende sygeplejerske, hvor jeg skal sørge for, at patienterne havner det rigtige sted, og koordinere med andre afdelinger, så vi prøver at undgå overbelægning.

I tirsdags kunne jeg hurtigt konstatere, at vores 63 pladser var fyldt. Patienterne ankom i en lind strøm, og der ville i hvert fald gå nogle timer, inden vi kunne udskrive nogen.

Så jeg begynder at organisere udvisitering til andre afdelinger, så de modtager nogle af vores patienter – indtil min afdelingssygeplejerske spørger,

om jeg da ikke har læst nyhedsbrevet.

Nu lider sundhedsvæsenet bestemt ikke af mangel på forandringer, så jeg måtte jo indrømme, at det var muligt, jeg havde overset noget.

Og min chef kunne altså berolige mig med, at vi skam slet ikke havde fuldt hus endnu – vi var nemlig lige blevet opnormeret med tre senge (uden ekstra personale, forstås). Og jeg kunne så berolige mine sygeplejersker med, at de ikke var ekstraordinært pressede, det var såmænd blevet ordinært.

Det er jo ”bare” den årlige skrue-tvinge, som store dele af den såkaldte velfærdsstat har mærket i 20-30 år. Lidt hurtigere, lidt billigere, hvert år. Og først da jeg skrev mit oplæg her, tænkte jeg faktisk, det var alt for bagatelagtigt til så alvorlig en sag som klassekampen. Men det er faktisk liv og død for mennesker lige rundt om hjørnet.

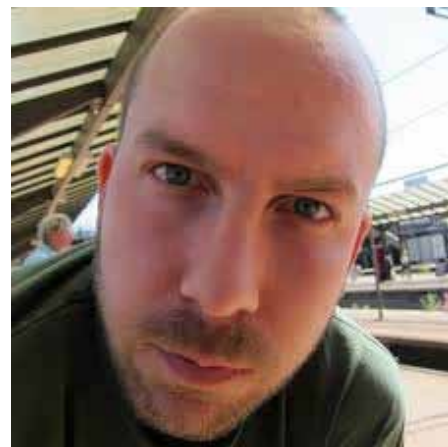
TEMA: Folkealliance og modstand

Ud over skruetvingen så er der også de store støvletramp – f.eks. kontanthjælpsreformen.

Vi hører i øjeblikket om, hvordan kontanthjælpsreformen koster mennesker hus og hjem, men sundhedseffekterne (eller nærmere sygdomseffekterne) af den slags reformer tager år, før de for alvor bliver tydelige. Og ud over den direkte konsekvens for de berørte helbred så er der i forvejen rigtigt mange danskere, som har svært ved at betale deres medicin. Jeg gad vide, hvor meget ekstra ulighed i sundhed vi har fået for pengene denne gang?

De store støvletramp er der mange af her og nu: 2025-planen. TTIP og CETA. Oprustningen i bl.a. Østersøen. Osv.

Spørgsmålet om klassekampssituationen, om den folkelige modstand mod reaktionære tiltag, og om taktik og

Jonas Ørting

strategi, er for mig spørgsmålet om den socialistiske revolution. Det er med perspektivet om at skabe et socialistisk samfund, jeg og APK og den internationale kommunistiske bevægelse ser på situationen i Danmark og verden, ser på styrkeforholdene og på retningen fremad og fremover.

Det betyder ikke, at jeg vil bruge mit oplæg på at diskutere socialisme og revolution, og det betyder ikke, at vores vision om det socialistiske Danmark er et adgangskrav til andre, for at vi vil arbejde og kæmpe sammen for en bedre verden.

Men det er ikke tilfældigt, at vi markerer årsdagen for Oktoberrevolutionen. Den socialistiske revolution er vores perspektiv og vores mål. Det, der definerer og gennemsyrrer vores tilgang.

Hvorfor er det vigtigt?

Det er vigtigt, fordi perspektivet om det socialistiske Danmark er fundamentalt anderledes end perspektivet om det socialdemokratiske Danmark.

Og fordi perspektivet er fundamentalt anderledes, er taktik og strategi fundamentalt anderledes.

Når jeg siger ’socialdemokratisk’, er det i bred forstand – ministersocialisme, reformisme, ideen om at stemme sig til et socialistisk Danmark, og det dækker de såkaldt røde folketingspartier, fagbevægelsen og en stor del af venstrefløjen.

For den socialdemokratiske bevæ-

gelse er den altoverskyggende opgave at vælge en socialdemokratisk regering. Bevægelsens interne uenighed er i praksis, hvor langt sådan en regering skal læne sig mod højre.

Men der kan ikke herske tvivl om, at for dem er en socialdemokratisk regering målet, og Mette Frederiksen som statsminister vil blive betragtet som en sejr.

Hvad er så vores opgave?

Der er to fejltagelser, det er nemt at gøre:

”Revolution nu” som taktik og strategi er den ene. Men det er ikke op til os, hvornår tiden er moden til revolution – vi kan gøde jorden og forberede os, men tiden er ikke moden.

Den anden og måske mere nærliggende fejltagelse er at starte med en alternativ opstilling til folketingsvalget. En liste, bevægelse – en eller anden form, der forkaster både den socialdemokratiske og den åbent borgerlige blok, og som rejser folkelige progressive krav. Det er for så vidt en god idé, et vigtigt delmål, og det er da også et spørgsmål, vi jævnlige vender tilbage til.

Og kan vi i den konkrete kamp skabe muligheden for en alternativ parlamentarisk opstilling, bør det gøres, men det må udspringe af en levende bevægelse og underordnes bevægelsernes behov. At starte med spørgsmålet om parlamentarisk opstilling er at vende opgaven på hovedet.

Jeg mener, opgaverne stiller sig sådan her:

1. Vi må få stoppet så mange af de reaktionære politiske reformer som muligt.
2. Vi må få så mange som muligt af de allerede gennemførte reaktionære reformer rullet tilbage.

Det kræver folkelige protester. Det kræver store protester. Det kræver løbende protester.

Til det kan vi et stykke hen ad vejen alliere os med dele af den socialdemokratiske bevægelse. Men det er vigtigt

at brede kampen ud – at skabe og støtte samlende initiativer, understøtte nye græsrodder, anspore til nye initiativer, hvor der er potentiale.

Men vi må gå videre:

Vi må afsløre klassekarakteren af den førte politik. For eksempel er det ikke nok at sige, at sundhedspolitikken er forkert, at vi skal arbejde for mindre ulighed i sundhed. Vi må vise forbindelsen til det kapitalistiske system, påpege, at ulighed i sundhed er et grundvilkår i et ulige samfund.

Vi må afsløre, at **Socialdemokratiet** ikke alene er ude af stand til at bekæmpe den reaktionære politik, men faktisk **er bannerfører for klassepolitikken**. Afsløre, at socialdemokratismen fungerer som murbrækker for reaktionen og har en pacificerende indflydelse på arbejderbevægelsen. ”Hertil og ikke længere!” råber den socialdemokratiske bevægelse, når ministertabureterne er besat. Det er for dem statsministeren og ikke samfundssystemet, der er afgørende. Mette eller kaos!

Men det er ikke nok med store, brede bevægelser, der afviser Socialdemokratiet som løsningen (om end det er en rigtig god start).

1. Vi må revolutionere bevægelserne politisk og organisatorisk. **Kampformerne må skærpes**, bevægelserne gøres mere militante og mindre lydige over for de parlamentariske organisationer og partier. Jeg kan og skal ikke udstikke en skabelon for de forskellige bevægelseres kampformer. Det må udvikles organisk i og med bevægelserne. At stå på sidelinjen og råbe ”MERE MILITANS” er formålsløs sektarisme. Men retningen må være klar: Gør underskriftsindsamlingerne til demonstrationer. Gør demonstrationerne til blokader. Gør de små strejker store. Gør blokaderne konkrete og fysiske. Gør de symbolske slag mod bombeflyene til direkte sabotage. Og når socialdemokraterne råber ”STOP”, skal de udfordres. **Spørgsmålet om et andet samfund – et andet Danmark, en anden verden – må stilles kon-**

kret. Vi kæmper ikke bare om fordeling af velfærdskronerne, vi kæmper for et andet samfund. Igen må det ske organisk i de konkrete kampe og bevægelser, og vi må respektere, at kampen for overlevelse her og nu kan være altoverskyggende – men der må alle steder kæmpes for at sikre retningen frem mod et solidarisk samfund, et socialistisk Danmark.

2. **Erfaringerne skal opsamles og anvendes** – allerhelst på tværs af bevægelser og initiativer, og der skal læres positivt af både sejre og nederlag. Læren må aldrig blive ”det nytter ikke at kæmpe”, men ”vi skal kæmpe anderledes/skarpere/hårdere/stærkere/mere bevidst og militant”. Ikke mindst her kan og må vores medier spille en vigtig rolle. Kommunistisk Politik, KPnet, KPnet blogs, KPnet TV og KPnet Radio er ikke bare partiets talerør, men platforme for de folkelige bevægelser og for deres udvikling. De må til stadighed udvikles, og deres kæmpe potentiale må i stigende grad udnyttes.

3. **Vi må samle de bedste kadrer** fra bevægelserne om partiet, udvikle dem og lade dem udvikle os. Diskussionsgrupper, skolingsgrupper, debataftener – vi må fortsætte og udbygge vores initiativer.

For mig er nyliberalismen ikke ny. Jeg er opvokset i nyliberalismens tidsalder. Konkurrencestaten fik muligvis først sit navn med Corydon, men ånden har gennemsyret dansk politik, så længe jeg kan huske.

Nu går vi ind i hundredåret for Oktoberrevolutionen. Den internationale ML-bevægelse er stærkere, end den har været i årtier. Danskerne – ikke mindst de unge generationer – har allerede høstet mange værdifulde erfaringer fra kampen mod nyliberalismen.

Lad os love hinanden, at den revolutionære bevægelse i Danmark er stærkere om et år. At vores fangarme spreder sig længere ud i landet – både geografisk, socialt og politisk. At kommunismen for alvor begynder at spørge igen!

Opgaverne i den revolutionære kvindekamp i dag

Af Marie Herget Christensen

Oplæg til Novemberkonferencen 5. november 2016 af Marie Herget Christensen, partiløs revolutionær.

Jeg vil starte med at tale lidt om nogle af de vigtigste sager for kvindekampen lige nu. Så vil jeg tale lidt om den borgerlige feminisme og forskellen på den og så en proletarisk kvindekamp. Og endelig vil jeg tale om kvindekampen som en del af fronten og om kvinde-sagskrav, jeg mener skal rejses lige nu i bevægelserne.

Det vigtigste spørgsmål for kvindekampen lige nu er kampen for en selvstændig indkomst, kampen for et selvstændigt eksistensgrundlag og kampen for, at forsørgere i arbejdskraftreserven og syge forsørgere kan sikre mad og overlevelse for dem selv og deres børn. I de her dage ser vi nemlig resultaterne af det massive angreb på arbejdskraftreserven i form af en lang række af reformer af dagpenge, sygedagpenge, førtidspension, kontanthjælp og senest nu kontanthjælpsloftet, som lige er trådt i kraft. Det rammer selvfølgelig alle enlige forsørgere, som er på kontanthjælp, men den gruppe består først og fremmest af kvinder.

Der er anslået omtrent 5000 enlige fædre, der rammes, og titusindvis af enlige mødre. Joachim B. Olsen har jo endda udtalt, at kontanthjælpsloftet er designet til særligt at ramme enlige mødre. Mange af os kan huske Line Lazarus ved folketingets åbning, der fortalte, at hun ikke længere havde råd til mad til sit barn. Det er virkeligheden nu med kontanthjælpsloftet.

Titusindvis af enlige kvinder har fået skåret i deres kontanthjælp. Det betyder for rigtig mange, at de ikke kan betale huslejen og står til at blive sat på gaden, og dermed også for mange at få tvangsfjernet deres børn. Mange overvejer prostitution. Mange sulter sig og springer måltider over for at få pengene til at række. Mange overvejer at overlade deres børn til staten, fordi de ikke kan forsørge dem. Mange bliver hos volde-

lige mænd for at kunne blive forsørgt. Mange går tilbage til eksmænd. Sagsbehandlere i kommunerne opfordrer endda enlige mødre til at gå tilbage til eksmænd. Det er en krig mod arbejdskraftreserven, mod de syge.

Fx samtidig med at kontanthjælpsloftet blev indført, valgte mange kommuner at inddrive gæld for betaling af daginstitutioner ved ikke at udbetale børnepenge. Enlige mødre udsættes i massiv omfang for social kontrol og formynderi i forhold til, hvordan de bruger deres penge, af kommunerne og af borgerlige medier. Kommunerne forlanger at se kontoudtog, hvis man søger om enkeltydelser, og kommunerne holder øje på de sociale medier og modregner i kontanthjælpen, hvis man fx modtager hjælp til mad. Det er lykkedes at skabe et system, hvor arbejdskraftreserven

TEMA: Folkealliance og modstand

forarmes, selvom det jo burde være sådan, at man fik lønkomensation, hvis man blev arbejdsløs. Der er, synes jeg, en ny og drastisk situation for kvindekampen, hvor vi skal kæmpe for, at kvinder ikke skal forsøges af mænd, og for at alle skal kunne give sig selv og sine børn mad.

En anden kamp, som stadig er aktuell, er kampen for ligeløn. Det er lige omkring nu, den 11. november, at kvinderne skulle holde sidste arbejdsdag, hvis vi skulle arbejde lige så meget mindre, som vi får mindre i løn. Løngabet ligger fortsat omkring 17 %. Det er især kvinder (og mænd) i kvindefag som sosu'er, sygeplejersker og andre dele af omsorgssektoren, der rammes. Uligeløn betyder en livslang lavere indkomst for kvinder og lavere pensionsopsparing til følge. Kvinder er bagud med pensionen allerede i ungdommen, og et helt liv med lavere løn plus et par barsler skaber ulighed i pensionen.

Marie Herget Christensen

En del af kampen er også spørgsmålet om de mange kvinder, der frivilligt eller ufrivilligt i dag er på deltid. Dels bliver mange kvinder i omsorgssektoren tvunget på deltid på grund af nedskæringer, dels er mange kvinder nødt til det for at få et liv med børn og arbejde til at hænge sammen. *30 timers arbejdsuge med fuld lønkomensation og ret til fuldtid* ville fordele arbejdet, give arbejde til flere og mere tid til børn.

Kampen for ligeløn er også kampen mod lave lønninger til kvinderne. Lave lønninger er årsag til, at det er svært at forsørge en familie på én indkomst, især i byerne, hvor huslejen og boligpriserne er høje. Det betyder svære vilkår for enlige forsørgere. På trods over hundrede års kamp for lige løn er det stadig en kamp. Stadig en kamp for en løn til at leve af og til at forsørge af.

Et tredje spørgsmål er *sikringen af en ordentlig svangre- og børneomsorg*. Heldigvis er det ikke længere kun et kvindekampsspørgsmål, og der er kommet en familiepolitisk kamp på dagsordenen, hvor også fædre deltager. Men selv om fædre har fået flere rettigheder og blevet en mere primær del af børneomsorgen, er der stadig punkter, hvor kvinder er hårdest ramt. Det er sær i forhold til svangreomsorg, barsel og i en eller anden grad også i forhold til kampen for ordentlige institutioner.

Svangreomsorgen er i gennem de sidste mange år er blevet udsultet langt ud over det forsvarlige. Gravide får i dag langt færre jordemorkonsultationer end tidligere. Det skaber både utryghed og reel større risiko i forbindelse med graviditet og fødsel. Under fødslen skal jordemødrene i dag tilse langt flere fø-

dende, end hvad der er rimeligt og forsvarligt, og det betyder, at man ikke kan forvente at have en jordemor hos sig under fødsel.

Efterfølgende bliver flergangsfødende sendt hjem ambulant, og selv førstegangsfødende tilbydes kun få overnatninger på patienthoteller, ofte med dårlig bemanning. For komplicerede fødsler er det mange steder praksis at indlægge mødre og børn på flersengsstuer uden mulighed for medindlæggelse af en partner. Fx er det ofte sådan for mødre, der har fået kejsersnit, at de indlægges uden partner og ikke selv har mulighed for at tage deres barn op fra vuggen, når det græder, fordi de er nyoprederede. Tit er der ikke tilstrækkelig bemanning til, at moren kan få barnet op til sig. Det har store konsekvenser for tilknytningen og for etableringen af amningen. Det betyder, at en stor del aldrig får etableret amningen eller kun ammer i kort tid. I sidste ende skaber det højere risiko for død eller komplikationer i forbindelse med fødslen for både for børn og mødre.

Det betyder, at mange – der har råd til det – tilkøber ydelser af private, fx ekstra scanninger eller jordemorkonsultationer, private fødselshjælpere og fødselsforberedelse. Det skaber ulighed i svangreomsorgen. Vi må kæmpe for, at gravide skal følges tættere, at der er bedre gratis fødselsforberedelse, at fødende skal have en jordemor hos sig, at man har ret til indlæggelse også for flergangsfødende, og ret til medindlæggelse for partnere.

Og så er der barslen. Mødre tager i dag omtrent ti gange så meget barsel som fædre. En stor del af barslen er både per lovgivning og mange overenskomster øremærket moren. Det har konsekvenser både for kvindens stilling på arbejdsmarkedet, hvor kvinder i lang højere grad end mænd forventes at skulle gå fra til barsel, men også i parforholdet og organiseringen af husholdningen og for ligeværdet mellem forældrene og børnenes tilknytning til forældrene. Samtidig er den længde på knap et års barsel, vi har tilkæmpet os, stadig meget kort set i forhold til børnetrivsel. Børnefamilier i Danmark har Europarekord i

arbejdstimer, de samlet set lægger uden for hjemmet, mens børnene er små. Det på trods af, at vi i dag har en stor del af arbejdsstyrken, der står ufrivilligt uden for arbejdsmarkedet. Et krav om to års samlet barsel per barn med fuld lønkomensation og pension ville fordele arbejdet og skabe et godt grundlag for balance i familierne og mulighed for at kunne få børn og arbejde til at hænge sammen.

Det er nok et krav på den lidt længere bane. Men et krav om seks måneders mere barsel øremærket til fædrene oven i den barsel, vi allerede har tilkæmpet os, er ikke urealistisk at rejse nu og vil skabe mindre ulighed imellem mødre og fædre. Når vi skal kæmpe for retten til både at kunne have børn og arbejde, er vi også nødt til at kæmpe for bedre normeringer i daginstitutionerne og pædagogisk kvalitet i dem. Det rammer alle forældre, men det er især kvinder, der vælger at gå på deltid eller helt at holde op med arbejde for at kunne sikre en ordentlig børnetrivsel, når institutionerne udsultes. Denne kamp er ikke i modstrid med kampen om mere tid til børnene og kortere arbejdstid. Et liv med både børn og arbejde kræver både bedre institutioner og kortere arbejdstid.

Et fjerde punkt for kvindekampen er kampen for at stoppe vold mod kvinder. Der er især tre former for vold mod kvinder som er vigtige: partnervold, voldtægt og hverdagsmandschauvinisme. Det er kun nogle dage siden, man fandt en mor og hendes to børn myrdet, og manden er eftersøgt. Det er bare den seneste sag. Det sker mange gange årligt, at en kvinde myrdes af sin mand. Det er den mest ekstreme form for partnervold. Men der er masser af kvinder, der lever i voldelige parforhold. Hvor det tidligere i århundredet på mange måder var blevet lettere for kvinden at gå fra sin voldelige mand, kommer der igen i dag flere og flere strukturelle benspænd for, at kvinder kan forlade deres voldelige mænd. Dels gør konstant-hjælpsloftet det noget nær umuligt, hvis du er syg eller arbejdsløs, at kunne bo og alene, især hvis du er forsørger. Men lav løn, og høje boligpriser i det hele taget, gør det svært for enlige at kunne

forsørge, selv hvis man er i arbejde.

Derudover bliver der nu skåret ned på kvindekrisecentrene, og Landsorganisationen af kvindekrisecentre står til at skulle lukke. Kvinder med netværk opfordres til at bo hos familie og venner i stedet for at tage på krisecentre. Krisecentrene er underdimensionerede og mangler midler. Det anslås, at mellem 5000 og 10.000 kvinder voldtages årligt i Danmark. Men kun omtrent 400 bliver anmeldt. Og i ganske udpræget grad er det voldtægtsofferet og ikke gerningsmanden, der bliver straffet.

Det betyder, at vi i dag lever i en kultur, hvor kvinder må leve med risikoen for at blive voldtaget. Og hvor overvældende mange kvinder selv oplever en eller anden form for seksuelt overgreb eller i hvert fald kender en, der har. Endelig er der den form for vold, som borgerlige feminister kalder hverdagssexisme. Altså den allestedsnærværende mandschauvinisme, hvor kvinder oplever små verbale og seksuelle krænkelse på noget nær daglig basis. Bliver råbt efter på gaden, bliver taget på i bussen og så videre og så videre. Den type vold bliver i vores samfund i stor stil normaliseret og bagatelliseret af de borgerlige medier.

Det er nogle af de vigtigste kampe, som jeg ser dem. Jeg vil nu tale lidt om kvindekamp, som den kæmpes af dem, der ikke ser den som en del af klassekampen.

Den borgerlige feminisme virker synlig for tiden i de borgerlige medier. Der er nogle, der tolker det, som om spørgsmålet om feminisme vinder frem. Jeg mener, det forholder sig omvendt. Nemlig at kvinders stilling og kampen for ligestilling er blevet banket så langt tilbage de seneste år, at det nu har fået selv borgerskabets kvinder til at røre på sig. Der er punkter, hvor man kan alliere sig med borgerlige feminister i dagskampe, men der er nogle ting, man er nødt til at holde sig for øje for at undgå at ende i den reaktionære sump, som borgerlig feminisme også er.

Den borgerlige feminisme i dag er til dels organiseret i kvindeorganisationer, men er især præget af enkeltsagskampe.

I de her år er det fx især kampe mod diskrimination af kvinder og opgøret mod traditionelle kønsroller, kvoter og glaslofter i forhold til kvinders stilling på arbejdsmarkedet, og det er den såkaldte hverdagssexisme – altså at kvinder dagligt bliver nedvurderet, tingsliggjort og verbalt og seksuelt krænkede på daglig basis. Det er ikke uvigtige kampe, men de er blottet for systemkritik og revolutionært perspektiv, for sammenhængende politisk stillingtagen, prioritering af kampene, og først og fremmest blottet for at forholde sig til klasse. Samtidig står den borgerlige feminisme splittet også på enkeltsagsspørgsmål.

De er splittede på spørgsmålet for eller i mod prostitution og forbud mod sexkøb. Fx Enhedslisten står splittet på det her punkt. For en del år siden arrangerede kvindeguppen i Ø en demo mod prostitution, mens queerudvalget i Ø arrangerede en mod forbud af prostitution. Det bliver en moralsk stillingtagen for eller imod prostitution og kvinders frie valg. Men det vigtige lige nu at diskutere i forbindelse prostitution er, hvordan fx de titusindvis af kvinder, der lige nu ikke har råd til mad til deres børn, og som ikke har lyst til at prostituere sig, kan få råd til mad uden at behøve at prostituere sig, eller hvordan de handlede kvinder, der bliver holdt i slaveri og tvunget til prostitution, kan få sikret deres rettigheder.

De er splittet på spørgsmålet om børneomsorg. Der er en gruppe borgerlige feminister, der kalder sig omsorgsfeminister. De kommer i kølvandet på udmagringen af institutionsområdet, den dårlige normering og manglende kvalitet i institutionerne. Omsorgsfeminister mener, at kvinder er skabt til børneomsorg. Det ønsker de anerkendt. De mener, at feminister skal kæmpe for, at kvinder kan gå hjemme med deres børn i hvert fald indtil skolealderen. De feminine værdier som omsorg og empati og det at kunne skabe og opfostre børn bliver ikke anerkendt af samfundet, og man burde få løn for at tage sig af sine børn, mener de. Omsorgsfeminister er typisk selv hjemmegående, oftest forsørget af deres mænd. De kæmper for, at der skal komme prestige i at gå hjemme. Jeg mener, det er ekstremt vigtigt at

kæmpe for, at samfundet sikrer ordentlig børneomsorg med længere barsel og kortere arbejdstid og bedre normeringer i institutionerne. Men det er reaktionært at kæmpe for, at kvinden først og fremmest skal være og anerkendes for at være mor og husbestyrer.

De er splittet på spørgsmålet om kønsopfattelse. Ditte Giese gav for nylig en pris til en, der havde kæmpet for ligestilling mellem mænd og kvinder. Det blev der en kæmpediskussion af i de borgerlige medier, fordi hun blev kritiseret for ikke at sige ligestilling mellem kønnene. Der er i den såkaldte queerfeminisme en kamp for ikke bare transkønnedes rettigheder – som jo er en vigtig kamp – men også en større kamp for at gøre op med og udviske hele kønsopfattelsen som bestående primært af to køn. Den har det med at være afsporende, fordi det ofte bliver umuligt at tale om kampen om ligeløn fx eller andre kampe for kvindens stilling – fordi hvad så med alle de andre køn?

De er splittet på spørgsmålet om, hvordan man kombinerer kvindekampen med den antiracistiske kamp og spørgsmålet om den form for undertrykkelse, som racegjorte, ikke-hvide kvinder oplever. Visse dele af den borgerlige feminisme bliver kritiseret for primært at kæmpe hvide kvinders kampe, på trods af at fx længabet er større for indvandrerkvinder, og samtidig forsøge at kæmpe på ikke-hvide kvinders vegne og fx synes, det er synd og undertrykkende, at nogle ikke-hvide kvinder vælger at gå med tørklæde. Men selv for de feminister, der kæmper for og formår at kombinere kampen mod kvindeundertrykkelse med kampen mod racisme, er der stadig en påfaldende mangel på klasseanalyse og bevidsthed om at se undertrykkelsen som en del af klassekampen.

Det er typisk for den borgerlige feminisme, at de ser feminisme/kvindekampen som en adskilt kamp fra andre kampe, fx fredskampen osv., og først og fremmest stiller kvinden og kvinde-sagen uden for klassekampen. Derfor er de typisk heller ikke til stede i bevægelserne.

Jeg mener, vi er nødt til at forbinde kvindekampen og de aktuelle spørgsmål med bevægelsesarbejdet og gøre det til en del af fronten. Det sker allerede. Fx i kampen for ligeløn og for barsel har dele af fagbevægelsen været deltagende. I kampen for bedre svangreomsorg er det især jordemødrene og deres fagforening, der råber højt. Og i forhold til normeringer er det pædagogerne. Det er vigtigt at få rejst de her spørgsmål i forældreorganisationerne også.

Spørgsmålet om retten til en selvstændig indkomst og kampen mod kontanthjælpsloftet er lige nu ikke båret af hverken fagforeninger eller kvindeorganisationer. Faktisk er det bemærkelsesværdigt, hvor lidt fagbevægelsen er aktiv i kampen mod forarmelsen af arbejdskraftreserven lige nu. Det er de syge og arbejdsløse kvinder selv, der organiserer sig i netværk helt uden om fagbevægelsen, i kamp først og fremmest for overlevelse, men også politisk mod reformerne. Kampen for at stoppe volden mod kvinder er derimod et spørgsmål, som kvindeorganisationerne til dels tager op. Der er til dels rejst en bevægelse mod især hverdagsvold. Men den knytter ikke rigtig an til resten af fronten eller formår at forankre sig i arbejderklassen.

Der er en række krav, vi må rejse i bevægelserne, som er de vigtigste spørgsmål for kvindekampen lige nu:

- Reel ligeløn. Lige pension. 30 timers arbejdsuge og en løn til at leve og forsørge af.
- Ret til en selvstændig indtægt. Stop kontanthjælpsloftet. Ret til selvstændige sociale ydelser.
- Ret til arbejde og børn. Seks måneders øremærket barsel til fædre oven i den nuværende barsel. To års barsel med løn og pension.
- Sikring af sundhed og omsorg. Ordentlig svangreomsorg for mødre, børn og jordemødre, ordentlige normeringer og kvalitet i daginstitutionerne.
- Stop volden mod kvinder.

Borgerløn og kapitalistiske utopier

Af E. Hølemast – Revolusjon, Norge

Debatten om samfundsløn, eller borgerløn, er blusset op igen. Det lyder besnærende med en universel rettighed i form af et fast mindstebeløb, som alle modtager til at sikre livets opretholdelse. Eller er det snarere et greb til at afvikle sociale velfærdsydelser helt og holdent?

”Med borgerløn vil arbejdsløshed ikke på samme måde være et problem, og stigmaet ved at være uden for arbejdslivet forsvinder. Man får økonomisk frihed, en reel frihed til at vælge, hvad man vil bruge sin tid og sit liv til,” argumenterer Anja Askeland på Radikal Portal.

Borgerløn vil således i teorien vitalisere folk og udløse samfundsengagement.

Under kapitalismen er arbejdsløsheden en fast følgesvend. I den kapitalistiske cyklus med opsving, overproduktion, krise og depression er arbejdsløshed en nødvendighed.

Den ujævne økonomiske udvikling mellem brancher og kapitalens almene krise gør arbejdsløsheden til en stadig mere permanent faktor.

For kapitalen er det en positiv nødvendighed med en permanent hær af arbejdsløse, som kan hentes ind i produktionen i opgangstider og sparkes ud igen, når krisen er et faktum. Denne permanente arbejdsløshed sørger også for, at lønniveauet stadig presses ned mod og under eksistensminimum.

Men politisk er arbejdsløsheden et problem, fordi arbejderne stiller tvivl ved den herskende klassens ret til at styre, når den ikke engang kan sikre indbyggerne arbejde og indtægt.

Med borgerløn eller samfundsløn bliver dette problem ‘tryllet bort’. Den faktiske arbejdsløshed består, men den er officielt ikke-eksisterende, fordi arbejde ikke længere er en del af samfundskontrakten.

Når kapitalen ikke evner at skaffe folk arbejde, bliver dette en naturlig udvikling som følge af automatiseringen, som ‘ingen’ har ansvar for.

Modkraft til kapitalismen?

Forslag om at indføre denne type ordninger er dukket op under forskellige navne som samfundsløn, garantiindtægt osv. og bliver gerne hentet frem, hver gang massefattigdommen bliver ekstra synlig.

Hovedargumentet er, at robotiseringen gør, at jobbene forsvinder, og at det umuligt kan være arbejde til alle. Desuden at det vistnok giver helbredsfordele og miljøgevinster.

Sådan klarer man også at afspore kampen for 6-timersdagen.

Borgerløn?

I Norge er det foreningen BIEN (Basic Income European Network), som mest systematisk argumenterer for dette på et altruistisk grundlag. Initiativtagerne kommer hovedsageligt fra Miljøpartiet de Grønne.

I både USA, Canada, Svejs og Finland har spørgsmålet været højt oppe på den politiske dagsorden på forskellige tidspunkter. Svejtserne vendte tomme nedad for forslaget i en folkeafstemning i juni 2016. Finland kan blive det første land, som giver samfundsløn til alle borgere. Det finske modstykke til NAV, Folkpensionsanstalten KELA, skal efter planen lægge et forslag frem om dette i november.

Utopiske socialister

Den norske variant er en tilsyneladende antikapitalistisk utopi:

”Borgerløn kan ses og bruges som en modkraft til markedets dominans i vores samfund. Den kan give menneskene den tid, de har behov for – fri fra indtjeningskrav og lønsomhedskriterier – til at realisere sine egne drømme og projekter.” (www.radikalportal.no)

Ifølge denne utopi kan man nærmest indføre små kommunistiske øer inden

for kapitalismen, hvor menneskene kan realisere sine drømme. Sådanne ideer havde allerede Henri de Saint-Simon, Charles Fourier, Étienne Cabet og Robert Owen i kapitalismens barndom.

Marx kaldte dem utopiske socialister, og skrev i Manifestet:

”De vil forbedre alle samfundsmedlemmers stilling, også de bedst stillede. Derfor appellerer de altid til hele samfundet uden at skelne, ja, fortrinsvis til den herskende klasse. Der skal ikke mere til, end at man forstår deres system, så må man jo anerkende det som den bedst mulige plan for det bedst mulige samfund.

De forkaster derfor enhver politisk og særlig enhver revolutionær aktion, de vil nå deres mål på fredelig vis og søger ved hjælp af små eksperimenter, som selvfølgelig slår fejl, ved eksemplets magt at bane vejen for det nye samfundsmæssige evangelium.”

(Marx/Engels: Det kommunistiske partis manifest. Den kritisk-utopiske socialisme og kommunisme)

Owen og Fourier kan undskyldes med, at de levede i en periode, hvor klassekampen kun var lidet udviklet. At gentage disse ideer i dag er derimod ikke andet end et reaktionært forsøg på at sætte klassekampen tilbage og forsinke arbejderklassens kamp for at styrte kapitalismen og erobre statsmagten.

Opskrift på individualisering

Kommunister har altid kæmpet for universelle rettigheder som gratis skoler, sundhedsvæsen og børneomsorg. Arbejderklassen har som grundholdning, at det ikke er enkeltindividet, men staten og kommunen, som har ansvaret for disse rettigheder. Dette er en del af det velfærdsmæssige sikkerhedsnet under kapitalismen. Men kommunisterne har også sagt, at alle sådanne indrømmelser fra kapitalens side er usikre og midlertidige og vil blive fjernet, når styrkeforholdet mellem klasserne gør det muligt.

Når kampagner for borgerløn kommer samtidig med, at kapitalen har en strategi for at rulle velfærdsordningerne

tilbage, er der grund til at være på vagt.

En såkaldt borgerløn, man skal kunne leve af, har som indbygget forudsætning, at statslige og kommunale velfærdsydelser bliver 'overflødige'. Den borgerlige stat har selv sagt ikke økonomi – eller vilje – til at oppebære begge dele. Det er en måde at fordele penge på uden velfærdsordninger, som de siger i Alaska.

Men behovet for sådanne ydelser vil jo ikke forsvinde. De vil derfor genopstå i regi af privat kapital.

Væk med alle sociale ydelser

Borgerløn er et indgreb til at afvikle alle sociale velfærdsydelser. Dette er målet for den finske regering, som vil erstatte samtlige ydelser med en samfundsløn på 800 euro om måneden (ca. 7.500 kroner). Forslaget skal efter planen lægges frem i november 2016. Det bliver op til enkeltindividet at bruge sin tilmålte samfundsløn 'fornuftigt'. Den, som holder sig rask og finder et billigt sted at bo, kan måske overleve på denne samfundsløn. Indtil han eller hun bliver syg. Eller må betale for en børnehavplads. Eller ikke kan komme omkring, fordi den kollektive transport enten er blevet nedlagt eller er blevet for dyr.

Folk skal i princippet få 'frihed' til at dyrke sine interesser og være engageret i samfundet. Men det vil nødvendigvis blive et individualiseret samfund-sengagement, fordi de organiserende kollektiver som arbejdspladsen, fagforeningerne osv. forsvinder for dem, som har borgerlønnen som sit eneste livsgrundlag. Der vil komme en skillelinje mellem denne gruppe og dem, som fortsætter med at arbejde ved siden af borgerlønnen (de fleste), men som ikke har overskud til at være 'engagerede samfundsborgere'. Arbejderklassen vil blive splittet op og kollektiviteten stadig mere ødelagt.

Højrefløjen er næppe optaget af at udløse folkelig engagement og såkaldte 'modkræfter'. De vil afvikle alle former for statsligt og kommunalt bureaukrati og overlade alt undtagen voldsmagten til det frie, private initiativ. Og lade individet (af)blomstre, således som liberalisterne i Venstre specielt er fortalere for. Den nyliberale guru Milton Fried-

man (1912-2006) var en af de ivrigste tilhængere af netop borgerløn eller garanteret minimumsindtægt. Denne rådgiver for Reagan, Thatcher m.fl. har siden fået følge af keynesianske økonomer som James Tobin og John Kenneth Galbraith. Allerede præsident Richard Nixon prøvede at føre Friedmans idéer ud i livet.

Der har været forsøgsprojekter af denne type i så forskellige samfund som Alaska (udbyttet fra en oliefond), Canada og Namibia. De bliver fremhævet som succeser, som har betydet mindre underernæring og mindre kriminalitet. Det er meget muligt, at der har været positive lokale effekter. Men i disse afgrænsede forsøgsområder er de eksisterende velfærdsydelser næppe blevet helt udfaset. Og hvem vil i sidste instans afgøre, hvad som er en 'rimelig' samfundsløn?

Borgerlig ret betyder ulighed

Det kapitalistiske lighedsbegreb er i virkeligheden ulighed, eller 'borgerlig ret'.

Ifølge kapitalistisk logik er to arbejdere, som har samme job og får samme løn, helt 'lige'. For kapitalen er det uvæsentligt, om den ene af dem er enlig, mens den anden må forsørge tre børn. Det spiller ingen rolle, om den ene har to millioner i boliggæld, mens den anden har arvet to millioner. Formelt og på papiret er der fuld lighed.

Denne borgerlige ret vil blive endnu mere udtalt med en såkaldt samfundsløn. Den som er ung, rask og ressourcestærk, slipper for at betale for kostbare sundhedsydelser. Han vil også kunne finde sig job og indtægt, som kommer oven i borgerlønnen, særlig hvis velstående forældre har sørget for at betale for en uddannelse.

Den syge uden uddannelse vil være uinteressant på arbejdsmarkedet og må klare sig for sin 'garantiindtægt'. En indtægt, som under kapitalismen garanteret vil ligge på et absolut minimum.

Socialistisk samfundsløn?

I Norge er forslaget om borgerløn aldrig blevet sat på programmet, selvom Arbeiderpartiet [socialdemokraterne] foreslog en borgerlønsordning i 1971, og partiets arbejdsprogram for perio-

den 1981-1985 ville have en udredning. Reiulf Steen mente, at den manglende opslutning skyldtes nordmændenes lutherske arbejdsmoral.

Den nyliberale højrefløj finder nu alliancepartnere i spørgsmålet blandt venstrereformisterne og de 'grønne'. I Norge går Miljøpartiet De Grønne og Rødt ind for borgerløn, og det samme gør også Venstre. Rød Ungdom fabler tilmed om samfundsløn under socialismen. Under den 'socialisme', som de forestiller sig, eksisterer der arbejdsløshed og produktionsforhold, som ikke er særligt forskellige fra i dag!

Sådan noget bør man måske ikke tage alvorligt, men efterhånden som grundlæggende principper for, hvordan en socialistisk stat og planøkonomi fungerer, er blevet forvrænget til det absurde, er det nødvendigt at friske nogle elementære sandheder op:

I et socialistisk samfund (proletariatets diktatur) er alle garanteret bolig og arbejde – og dermed løn. Alle er garanteret gratis sundhedsvæsen og uddannelse. Lønforskellene skal systematisk mindskes og skatter efterhånden afskaffes. Arbejdsdagen kortes ned så hurtigt som overhovedet muligt.

Dette betyder samtidig, at ingen kan unddrage sig at arbejde. Alle skal yde efter evne og nyde efter indsats – selv sagt undtaget dem, der ikke er fysisk eller psykisk i stand til at arbejde.

Staten finansierer velfærdsområdet gennem egne fonde bygget op af det samfundsmæssige merprodukt. At snakke om samfundsløn giver overhovedet ingen mening i et socialistisk samfund. Heller ikke under kommunismen, eftersom selve lønbegrebet til den tid vil have ophørt med at eksistere.

Under kapitalismen giver det derimod mening for dem, som vil fritage den borgerlige stat for ansvar, når det gælder at sikre folket grundlæggende rettigheder som uddannelse, arbejde og sundhed. Sociale fællesskaber og kollektiver kan demonteres i den individuelle friheds navn. Og kapitalen får en næsten ubegrænset reservearmé, som ikke forstår, at det netop er det, den er.

Oversat af Kommunistisk Politik fra Revolusjon.no

Økonomisk indsamling i 100 året for Oktoberrevolutionen

Stor økonomisk indsamling fra november 2016 – november 2017 til fordel for aktiviteter i 100 året for Oktoberrevolutionen (1917-2017)

**Vejen til ét stærkt kommunistisk parti
og socialistisk revolution i Danmark!**

Vi planlægger aktiviteter gennem hele året både i Danmark og internationalt i CIPOML.

Kulminationen er fejringen nationalt og internationalt 7. november 2017. Støt aktiviteterne gennem hele året med den økonomiske indsamling.

Vær med til at styrke APKs aktiviteter og udbrede bladet Kommunistisk Politik, hjemmesiden kpnet.dk og facebook KPnetavisen med dit bidrag. Meget gerne med et fast månedsbidrag gennem 100-året.

NU OGSÅ MOBILEPAY: 50 55 99 30 – Oktober Bogcafé

Oktober Bogcafé MobilePay nummer er: 50 55 99 30.

Husk skriv besked: Støtte.

Alle bidrag modtages med stor tak!

Eller brug Oktobers konto:

Bankkonto 1551 – 166 34 271 - Giro 1-663-4271

Gøg og Gokke

er lavkomik af format

Den ene fremhæves på den andens
bekostning - og omvendt -
ligeså belæringen.

Det manglende samspænd
de to imellem medfører det ustyrlige
ragnarok der kendetegner
et velkendt samfundssystem -
bare uden komik og format -
kapitalismen.

N.B.

En folkealliance er nødvendig

Jeg ville gerne ha' sagt sådan noget her til demonstrationen den 29.10. mod TTIP og CETA:

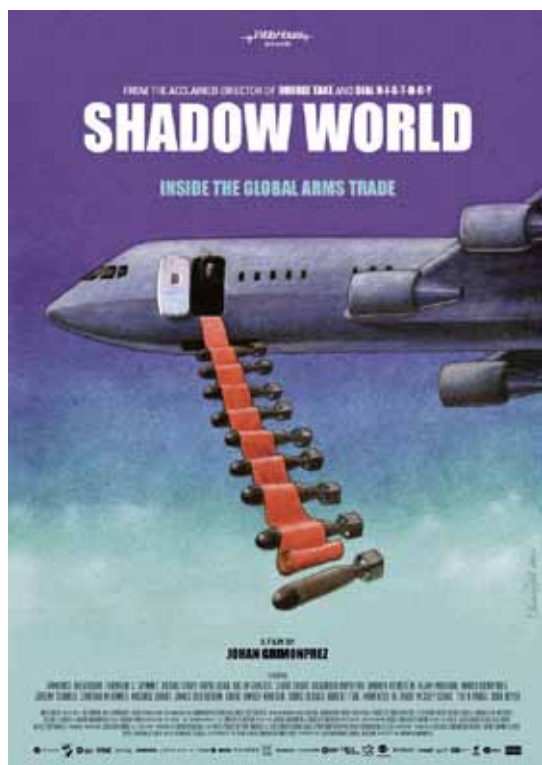
2025-planer / kontanthjælpsreformer / velfærdsreformer / integrationslove / offentlighedsloven / landbrugsreform / salg af DONG / bankpakker / TTIP / TISA / CETA / øgning af militærbudgetter / køb af kampfly / flere bindinger til NATO – er alt sammen skridt i den samme retning: mod en ophøjelse af neo-liberalismen til at være den bærende "isme" i vores alle sammens lande ...

At tro, at en demo eller flere kan lukke ned for den udvikling, er hel sikkert naivt – at tro, at politikerne lytter, er lige så naivt ... Derimod kan vi bruge fællesskabet til at samles og forhåbentlig vise vejen for flere – gøre medmennesker, der indtil nu ikke kan se, hvilken vej vi bliver ført ad, nysgerrige, så de får lyst til at involvere sig og realisere, hvor vigtigt det er at stå sammen i kampen for et retfærdigt samfund – på alle fronter.

En folkealliance er nødvendig. Lad os stå sammen og gå efter fred, solidaritet og bæredygtige samfund. På den måde kan vi skabe den forandring, der er brug for.

Lizette Lassen
Aktiv i 'Tid til Fred'

SHADOW WORLD

Shadow world – bag om den internationale våbenhandel af Johan Grimonprez er en nødvendig film, der sætter spot på, hvordan våbenhandel er alfa og omega for de krige, der føres overalt i verden. Det er en meget afslørende film, som allerede har sat skub i store diskussioner. Se den, og brug den i organiseringen af en stor og omfattende fredsbevægelse!

Filmen starter lige på og hårdt med krigens gru skiftende fra 1. verdenskrig til i dag afbrudt af markante udtalelser bl.a. fra Obamas Nobels tale, og ”krig er en pengemaskine” – en udtalelse fra 1935.

Fokus rettes mod jernladyen Margaret Thatcher og hendes samarbejde med den saudiarabiske prins Bander og BAE's våbenhandler og korruption i milliard-klassen. Også hendes egen søn scorer kassen, mens bomberne regner ned over civilbefolkningen. Enorme pengeflytninger fra Saudi-Arabien til Diamond Island til schweiziske banker afdækkes. Vi får at vide, hvorfor den saudiske forbindelse skal gå gennem UK og ikke USA, og hvordan Blair presser våbenhandler igennem og standser politiundersøgelse af korruptionen, men selv er på JP Morgans

lønningsliste!

Verdensbanken udpeges som en afgørende faktor, der sætter ny kolonisering i system efter alle interventionerne fra 50'erne til 70'erne: Chile, El Salvador, Uruguay og mange, mange andre.

Vi hører om de tidligt pensionerede israelske soldater, der ned-sætter sig som våbenhandlere i hele Afrika. Israels atomvåben. Om Irak krigens unødvendighed, om Iran-contra-skandalen og ønsket om en krig mod Iran som våbenhandlernes hedeste ønske.

Svingdørspolitikken og udviklingen af et plutokrati, hvor vigtige aktører den ene dag er højt-placerede regeringsmedlemmer og den næste dag direktører i de største våbenfirmaer, viser branchens omfattende indflydelse.

Dick Cheney, der flytter fra regeringskontorerne til Halliburton og tilbage igen tidsnok til at placere ordrene fra Irakkrigen i firmaet – og mange andre, der tager en tilsvarende tur. Privatiseringen af hele den militære sektor er i voldsom udvikling. Blæksprutten Lockheed Martin er intimt forbundet med alle dele af det amerikanske forsvar.

Den moderne krig udspiller sig med droneangreb på formodede terrorister. Mord, der med koldt overlæg er aftalt på tirsdagsmøderne i Det Hvide Hus. Krigen mod terror afvises som nonsens, som evighedskrigen, der alene er til gavn for krigsindustrien. Imens ses krigens ofre ...

Mange stemmer høres undervejs, kritiske og fyrede journalister og politikere, tidligere CIA-medarbejdere, skokasteren, våbenhandleren og mange andre leverer hver især deres bidrag til puslespillet. Den verdenskendte uruguayanske forfatter Eduardo Galeano læser undervejs op fra sin nyeste bog, *A Calendar of Human History*, og tilføjer dermed eftertanken, mennesket, følelserne.

Filmen slutter med julefreden under 1. verdenskrig. Der anes et håb om, at

menneskelighed og den basale kærlighed mellem mennesker kan stoppe vanvidet.

Det er en meget afslørende film, som allerede har sat skub i store diskussioner. Særligt i Sydafrika, hvor manuskriptforfatteren og grundlæggeren af Corruption Watch UK, Andrew Feinstein, var en del af ANC-regeringen under Mandela, indtil han stillede spørgsmålet HVORFOR? til den store våbenhandel, der resulterede i korruption i milliard-klassen. Og i at Sydafrika i dag har mange kampfly parkeret i hangarer, mens behandlingen af HIV blev syltet.

Gerd Berlev

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

tlf: 50 55 99 30

Åbningstid:

alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag

12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

51 86 71 97

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Fredsvagten 15 år: 5480 dages demonstration mod terrorkrigen

Den 19. oktober 2016 var en skæringsdag: Fredsvagten ved Christiansborg har hver eneste dag gennem de sidste 15 år demonstreret mod USA's terrorkrig og mod Danmarks deltagelse.

Denne flotte manifestation er et synligt udtryk for den udbredte modstand mod krig og mod dansk krigspolitik – en opmuntring for alle krigsmodstandere og en daglig torn i øjet på politikerne.

”Vi agter at være en torn i øjet på den udbredte konsensus om krigens nødvendighed,” skrev Fredsvagten i sin første pressemeddelelse, og det har den levet op til. Fredsvagten har været på plads hver eneste dag i 5480 dage som en konstant påmindelse om modstanden mod den ubrudte terrorkrig, som USA gav signal til for mere end 15 år siden.

Danmark har været USA's tro følgesvend gennem alle disse år. Uanset politisk tilhørsforhold har de skiftende regeringer trukket os ind i myrderierne og ødelæggelserne. I deres pressemed-

delelse ved 15-årsdagen skriver Fredsvagten:

”Vi har stået på Christiansborg Slotsplads for at vise, at der en anden vej til FRED I VERDEN end at sende bombefly og soldater til Afghanistan, Irak, Libyen, Irak igen og nu Syrien.”

For som Fredsvagten slog fast fra den allerførste begyndelse: Man kan ikke bekæmpe terror med krig – for

KRIG ER TERROR.

Fredsvagten opstod som en del af den nye fredsbevægelse, der organiserede sig, da USA angreb Afghanistan 7. oktober 2001. Dorte Grenaa, APK, var

en af de aktive. Hun sagde dengang i et interview:

– Det er en ny fredsbevægelse, vi ser, der markerer sig med originale ideer og aktioner – som f.eks. Fredsvagten foran Christiansborg. Jeg kan fortælle, at Ramsey Clark, der deltog på Den internationale Fredskonference, havde denne umiddelbare kommentar, da han hørte om fredsvagten: ”Sådan en aktion burde der laves verden over, en fredsvagt mod regeringernes krigspolitik foran alle parlamenter.”

Lige nu bomber danske F-16-fly i Irak og Syrien, hvor Danmark igen er dybt involveret i endnu en krig for omfordeling af verdens ressourcer. Skulder ved skulder med USA og med den syriske befolkning som den store taber. NATO opruster, og danske politikere køber kampfly til nye krige.

Der er mere end nogensinde brug for en aktiv fredsbevægelse og for Fredsvagten. Og Fredsvagten fortsætter synligt ved Christiansborg, selvom det ikke længere bliver en daglig manifestation.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 11 - 2016

TEMA: FOLKEALLIANCE
OG MOSTAND

Verden efter Trump s. 2

CIPOMLs 22. verdens-
konference s. 4

Fattigdomsreformer og
lønnedgang s. 8

Nordisk fejkurs s. 10

TTIP&CETA: Kampen
fortsætter s. 12

Solidaritet med Tyrkiets folk
s. 16

TEMA: Folkealliance og
modstand s. 19

Borgerløn og kapitalistiske
utopier s. 24

Verden ifølge Latuff

Vær beredt